НАРОДНА АРМІЯ
23 червня, 2016
#24 {5453}

НА ДУМКУ ЗАРУБІЖНИХ УЧЕНИХ,
КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ Є ОДНІЄЮ З КРАЩИХ У СВІТІ

28 червня виповнюється 20 років з дня прийняття Конституції України. Процес її створення був довгим і складним. Сьогодні Конституція України по праву визнається однією з найбільш досконалих і демократичних конституцій у всьому світі!

стор. 7

До 2017 року відбуватиметься оптимізація та реорганізація по видах Збройних Сил, а також розвиток ССпО та ВДВ відповідно до стандартів НАТО

ЗБРОЙНІ СИЛИ НА МАРШІ РЕФОРМ

Якщо війна — це продовження політики іншими методами, то за останні роки українські дипломати завдяки змінам, які відбулися в українському війську, отримали значно ширший простір для маневру

Система підготовки Збройних Сил України зазнала значних змін. Це той напрямок, який найбільше просунувся щодо впровадження стандартів НАТО. Дуже великою є різниця між Збройними Силами, які були на початку російської агресії, і тими, що маємо сьогодні, за показниками бойової підготовки.

На основі набутого під час бойових дій на Сході України досвіду та з урахуванням останніх тенденцій ведення сучасної війни подальше реформування Збройних Сил України планується здійснити наступним чином. До 2017 року відбуватиметься оптимізація та реорганізація по видах Збройних Сил, а також розвиток Сил спеціальних операцій та Високомобільних десантних військ відповідно до стандартів НАТО. Далі, до 2020-го, ми працюватимемо над сумісністю українського війська зі збройними силами НАТО.

стор. 4-5

ПОСТРАДЯНСЬКІ ОДНОСТРОЇ ВІДПРАВЛЯТЬ У ВІДСТАВКУ

У гардеробі українських військовиків очікується обнова. Новий однострій буде відповідати національним військовим традиціям

стор. 6

ЕФЕКТИВНІ «СТВОЛИ» ПРОТИ ВОРОЖОЇ БРОНІ І НЕ ЛИШЕ,

або Про деякі особливості застосування протитанкової зброї у сучасних умовах АТО

стор. 8

«Я ВОЮВАВ НЕ ЗА ОРДЕНИ, А ЗА МАЙБУТНЄ СВОЇХ ДІТЕЙ…»

«...Спочатку бойовики обстріляли наш підрозділ із мінометів, згодом — із гармат. А коли зрозуміли, що це не зупинить наших вояків, ударили ще й з «Градів». Це один із епізодів війни сержанта Анатолія Гешка

стор. 9

ПОЛКОВНИК ОЛЕКСІЙ НОЗДРАЧОВ:
«НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ НАТО СТАВЛЯТЬ ГОЛОВНИМ ЗАВДАННЯМ НЕ ВИМУШТРУВАТИ ОФІЦЕРА, А СТВОРИТИ УМОВИ ДЛЯ ЙОГО РОЗВИТКУ»

стор. 10

«У МЕНЕ СИН В АТО, ТОМУ Я ДОБРЕ ЗНАЮ ПРОБЛЕМИ НАШИХ ВОЇНІВ…»

Посадовці Бориспільської міської ради запевняють, що вирішення проблем ветеранів АТО для них є одним із пріоритетних завдань

стор. 11

РАДЯНСЬКІ МІФИ ПРО МИНУЛУ ВІЙНУ МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ ВИКОРИСТОВУВАТИ ЯК ПРОПАГАНДИСТСЬКУ ЗБРОЮ ПРОТИ УКРАЇНИ

Українські історики презентували просвітницький проект, в якому дослідили маловідомі сторінки Другої світової війни

стор. 13

ПРОДОВЖЕННЯ САНКЦІЙ ПРОТИ РОСІЇ НАПРЯМУ ПОВ'ЯЗАНЕ З ПРОЦЕСОМ ДЕОКУПАЦІЇ

Президент Петро Порошенко після зустрічі з Президентом Франції Франсуа Олландом подякував французькому та німецькому лідерам за зусилля, які докладаються для запровадження миру та деокупації Сходу України.

«Дякую за чітку та принципову позицію наших французьких та німецьких партнерів, президента Єврокомісії та лідерів країн-членів ЄС щодо продовження санкцій. Україна віддана Мінським домовленостям та імплементує і чітко виконує всі взяті на себе зобов'язання. Продовження санкцій напряму пов'язане з процесом деокупації», — сказав глава держави у заяві для ЗМІ у Парижі. Президент наголосив, що процес деокупації передбачає виведення російських військ з української території, припинення постачання озброєння, боєприпасів та техніки, забезпечення безперешкодного доступу СММ ОБСЄ на всю територію, включаючи неконтрольовану ділянку українсько-російського кордону, звільнення заручників, початок політичного процесу, йдеться на офіційному сайті глави держави.

Президент України Петро Порошенко і Президент Франції Франсуа Олланд під час спільної прес-конференції

Своєю чергою Франсуа Олланд нагадав, що перші санкції щодо Росії були запровадженні після незаконної анексії Криму, що є порушенням принципів міжнародного права, а пізніше вони були посилені для стимулювання виконання Мінських угод. «Ми готові продовжувати механізм моніторингу. Якщо повністю буде виконаний «Мінськ», то можна передбачати поетапне зняття (санкцій). Але поки що це не виконано. Все чітко прив'язано до Мінських угод», — наголосив Франсуа Олланд.

Французький лідер зазначив, що весь пакет Мінських домовленостей має бути виконаний, і для цього використовуються всі можливості та нагоди. «Ми готуємо нову зустріч у нормандському форматі, щоб ще більше посилити зрушення, прогрес і виконання подальших етапів Мінського процесу», — повідомив він.

Президент України зазначив, що українська сторона сформувала пропозиції до порядку денного зустрічі лідерів нормандського формату. «Це є обговорення безпекових критеріїв і поліцейської озброєної місії ОБСЄ на окупованій території, звільнення заручників, формування «дорожньої карти» з приділенням особливої уваги питанням послідовності й питанням гарантій виконання взятих на себе зобов'язань щодо Мінського процесу», — сказав глава нашої держави.

Петро Порошенко зазначив, що останні події та кроки доводять ефективність нормандського формату, оскільки вдалося сформувати документ, під яким стоять підписи чотирьох керівників держав, зокрема й Російської Федерації, що дозволяє вимагати чіткого і послідовного виконання всіма учасниками процесу взятих на себе зобов'язань.

У ході візиту до Франції Петро Порошенко також провів зустріч з Головою Сенату Жераром Ларше.

Глава держави висловив глибоке розчарування ухваленою 8 червня цього року Сенатом Франції резолюцією щодо поступового пом'якшення санкцій ЄС.

Президент зазначив, що це рішення не відповідає цінностям, на яких базується Європейський Союз і які поділяє Україна. Він наголосив, що **світова спільнота має бути рішучою і єдиною у своїй реакції на зневагу Росії до міжнародного права.**

Голова Сенату Жерар Ларше констатував, що резолюція має лише дорадчий характер і не йдеться про скасування санкцій щодо Росії до повного виконання нею Мінських домовленостей.

Петро Порошенко також привітав продовження Європейським Союзом санкцій проти РФ у відповідь на незаконну анексію Криму і Севастополя.

Президент висловив сподівання, що Франція й надалі сприятиме Україні на шляху реформ, а також підтримає рішення щодо надання найближчим часом безвізового режиму для наших громадян.

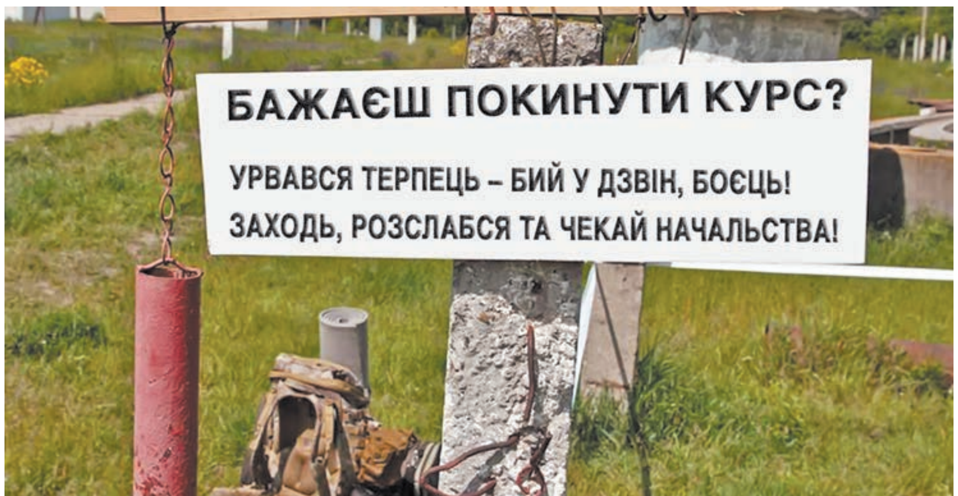
Петро Порошенко запросив Голову Сенату Франції відвідати Україну з візитом у зручний час.

КОМАНДУВАЧ СИЛ СПЕЦІАЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ:

«У НАС ДУЖЕ ЖОРСТКИЙ ВІДБІР. ДО КІНЦЯ КУРСУ ДОХОДИТЬ ЛИШЕ КОЖЕН ШОСТИЙ»

Сьогодні у навчально-тренувальному центрі ССпО стартував другий набір військовослужбовців

Красномовний напис говорить сам за себе

Нещодавно відбувся перший випуск інструкторів для Сил спеціальних операцій (ССпО) Збройних Сил України. 29 військовослужбовців пройшли відповідний курс підготовки, 25 із них отримали право на самостійне проведення занять, тобто стали інструкторами, ще 4 — отримали сертифікати про проходження відповідного курсу. А починали курс 150 військовиків.

Сьогодні у навчально-тренувальному центрі ССпО стартував другий набір військовослужбовців із 300 військовиків, які виявили бажання служити в елітному підрозділі українського війська. Але перші етапи курсу змогли подолати лише 200 з них. А далі буде ще складніше…

— Відбір у нас дуже жорстокий. Далеко не всі військовослужбовці, навіть з десанту, можуть подолати наш відбір. За нашим досвідом, до кінця підготовки доходить лише кожен шостий з охочих стати справжніми «спецами», — про це розповів командувач Сил спеціальних операцій Збройних Сил України генерал-майор Ігор Луньов під час брифінгу щодо становлення Сил спеціальних операцій Збройних Сил України.

— Сили спеціальних операцій ЗС України чекають на фізично загартованих, вмотивованих, морально стійких громадян України, патріотів, які готові служити в сучасних елітних підрозділах українського війська, — наголосив командувач Сил спеціальних операцій.

За його словами, сьогодні триває перший етап розбудови ССпО Збройних Сил України. На даному етапі створюється інфраструктура ССпО, системи управління, забезпечення, навчання і підготовки тощо.

Вже створено командування ССпО, яке активно набуває оперативних спроможностей. Триває активне створення навчально-тренувального центру ССпО. За словами командувача ССпО, під час організації навчального процесу довелося вносити суттєві корективи в типові схеми організаційно-штатної структури. Так, замість 50 офіцерських посад після консультацій з іноземними інструкторами і радниками було введено стільки ж сержантських, що цілком відповідає стандартам армій провідних країн світу.

Згідно з Концепцією розвитку сектору безпеки і оборони, затвердженою Указом Президента України — Верховного Головнокомандувача ЗС України від 14 березня 2016 року, передбачається завершити створення ССпО до 2018 року, а повністю набути всі оперативні спроможності Сили спеціальних операцій мають до 2020 року.

Інф. «НА»

Підготовка повітряно-десантного спорядження перед стрибком

Десантники завантажуються на борт гвинтокрила

КУРСАНТИ-ДЕСАНТНИКИ: У ПОВІТРІ ТА НА ВОДІ

Курсанти та офіцери факультету підготовки спеціалістів високомобільних десантних військ Військової академії (м. Одеса) під час польових навчань виконали стрибки з парашутом та практичне водіння бойових машин на плаву на морській ділянці чорноморського узбережжя

Природний прапор України завжди з десантом

Курсанти виконують практичне водіння бойових машин на плаву на морській ділянці узбережжя

Підготовка спорядження перед стрибком

Основну частину стрибків десантники здійснюють з вертольота Мі-8 із висоти 600 метрів зі зброєю та спорядженням. Десантування проводилося як удень, так і вночі. Також в межах польового виходу курсанти відпрацювали десантування з Мі-8 за допомогою бортового обладнання «Адаптер-М1» та евакуацію групи вертольотом з майданчика, де неможливо приземлитися.

Завершальним етапом практичних тренувань курсантів та офіцерів ВДВ стане десантування з військово-транспортного літака Ан-26.

— Нам сьогодні пощастило з погодою, і авіатори вчасно виділили борт для проведення стрибків, — розповідає начальник кафедри повітряно-десантної підготовки полковник Василь Бабак. — Інакше б знову довелося займатися передстрибковою підготовкою.

Як пояснив Василь Іванович, вона проводиться на спеціальних тренажерах за три дні до десантування незалежно від того, стрибає курсант з парашутом вперше, вдруге, утретє чи здійснив уже сотні стрибків. Якщо в цей термін не вийшло виконати стрибок, потрібно знову повторювати передстрибкову підготовку.

За словами офіцера, головна увага на практичних заняттях, передбачених планом збору, приділяється відпрацюванню таких варіантів десантування, за яких ризик виявлення противником району висадки зводиться до мінімуму. Більшість таких стрибків належать до категорії складних, причому здебільшого за кількома показниками одночасно. Такими вважаються стрибки з висоти 400 метрів, у хмарах і через хмари, з приземленням на ліс, воду, на майданчик обмежених розмірів, з вантажним контейнером, у спеціальному спорядженні, з озброєнням, як удень так і вночі, практично в будь-яку погоду.

Наступного дня майбутнім офіцерам довелося подолати водні перешкоди. Такі заняття відбулися в цьому навчальному закладі вперше. Курсанти виконали практичне водіння бойових машин на плаву на морській ділянці узбережжя.

За словами начальника кафедри бойового застосування озброєння та технічних засобів полковника Вадима Ярмолюка, досвід проведення антитерористичної операції, інших бойових дій сучасності та тактичних навчань свідчить про необхідність вишколу особового складу в подоланні водних перешкод. Саме тому курсанти як майбутні командири підрозділів повинні вміти організовувати підготовку машин, навчити особовий склад та впевнено керувати підлеглими як на суходолі, так і на воді.

Заняттям передувала ретельна підготовка — було проведено інженерну розвідку ділянок входу та виходу з води, підготовлено техніку до подолання водної перешкоди, на водній станції Центру забезпечення навчального процесу Військової академії організовано рятувальну та евакуаційну команди, медичну службу тощо.

Як повідомив полковник Вадим Ярмолюк, в організації заняття з подолання водних перешкод саме на морі є певні особливості. Зокрема, солона вода негативно впливає на техніку, тому готувати її потрібно значно ретельніше, а саме виконання вправи залежить від погодних умов — водіння бойових машин на плаву допускається при хвилюванні моря до двох балів.

Слід зазначити, що набутий під час занять досвід стане в пригоді не лише курсантам, а й командному і викладацькому складу військового вишу, адже з нового навчального року тут розпочнеться підготовка офіцерів для підрозділів морської піхоти Збройних Сил України.

Сергій ДАНИЛЕНКО,
Володимир ВІВАТ

ЗБРОЙНІ СИЛИ

Якщо війна — це продовження політики іншими методами, то за останні роки українські дипломати завдяки змінам, які відбулися в українському війську, отримали значно ширший простір для маневру

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко

У ЗС України втілюється в життя нова система бойової підготовки «Бойова армійська система — БАРС»

Добігає кінця перше півріччя чергового, воєнного для України, року. Зроблено вже чимало. Але, переглядаючи плани, розумієш, що левова частка роботи ще попереду. І річ не в тому, що реформи не проводяться. Просто є процеси, яким не можна зробити «монтаж», як говорилося у відомій кінострічці «Людина з бульвару Капуцинів». Наприклад, аби Збройні Сили діяли ефективно, на кожній посаді має бути фахівець відповідного рівня. А його підготовка, становлення, а надто командира чи начальника — справа не одного дня і навіть не одного року.

Серед актуальних проблем — необхідність удосконалення системи підготовки фахівців технічного профілю, які опікуються питаннями обслуговування і ремонту озброєння та військової техніки. На цьому напрямку роботи військово-науковим управлінням Генштабу напрацьовано низку методичних матеріалів. Нині ці напрацювання проходять через рецензування у військах. Лише ті інновації, які витримають випробування сучасними реаліями, будуть впроваджені в життя.

Зараз ми практично завершили аналіз укомплектованості штатних посад сержантського та старшинського складу. За його результатами визначили потребу в підготовці осіб сержантського та старшинського складу в навчальних центрах, здійснили призначення (переміщення) підготовлених військовослужбовців за контрактом на посади сержантського і старшинського складу. Та й саму процедуру комплектування військових частин контрактниками спростили.

Пріоритетність у комплектуванні залишається за Високомобільними десантними військами та бойовими бригадами. Частини та підрозділи Сил спеціальних операцій і розвідки комплектуватимуться позачергово і кращими військовослужбовцями. А вже потім — частини забезпечення.

За комплектування передусім розвідувальних підрозділів бригад персональну відповідальність нестимуть командири бойових частин. Військовослужбовці строкової служби й надалі не залучатимуться до антитерористичної операції. Таким чином планується отримати максимум бойових спроможностей за оптимальної чисельності.

Відновлення військової техніки, постачання озброєння та військово-технічного майна здійснюється насамперед до військових частин, які виходять на відновлення боєздатності. Так, на доукомплектування військових частин Збройних Сил України було поставлено 453 нових та модернізованих зразки бронетехніки. Крім того, силами та засобами військових ремонтних органів протягом 2016 року вже відновлено 6910 одиниць бронетехніки. Державними підприємствами відновлено 232 одиниці бойової техніки, серед яких 69 одиниць ракетно-артилерійського озброєння, 78 — броньованої техніки, 60 автомобілів, 2 літаки, 5 вертольотів та 3 кораблі.

Значних змін зазнала система підготовки Збройних Сил України. Це той напрямок, який, на мою думку, найбільше просунувся щодо впровадження стандартів НАТО. Дуже великою є різниця між Збройними Силами, які були на початку російської агресії, і тими, що маємо сьогодні, за показниками бойової підготовки. Значно збільшилася інтенсивність проведення навчань. Наприклад, якщо у 2013–2014 роках ми не могли провести бригадні тактичні навчання, то 2015-го провели 16 таких навчань, а поточного року їх заплановано 17. Батальйонних тактичних навчань за два роки (2013–2014) проведено лише 26, 2015-го вже 49, а на 2016 рік

ПРІОРИТЕТНІСТЬ У КОМПЛЕКТУВАННІ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЗА ВДВ ТА БОЙОВИМИ БРИГАДАМИ. ЧАСТИНИ ТА ПІДРОЗДІЛИ ССпО І РОЗВІДКИ КОМПЛЕКТУВАТИМУТЬСЯ ПОЗАЧЕРГОВО І КРАЩИМИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМИ

заплановано 60. Завдяки цьому підвищилась якість підготовки військових фахівців. Втілюється в життя нова система бойової підготовки «Бойова армійська система — БАРС». Не вдаючись до подробиць, скажу, що в її основу лягли напрацювання наших науковців та практичний досвід бойових дій. У її межах завершуємо запровадження нової, вдосконаленої, системи підготовки підрозділів родів військ та спеціальних військ — від індивідуальної підготовки до злагодження у складі військової частини — із залученням фахівців від вищих військових навчальних закладів та навчальних центрів.

Тепер усі механізовані бригади проходять через бригадні тактичні навчання. Основна моя вимога — проводити навчання на тактичних полях комплексно. Із обов'язковими ввідними, які б дозволили оцінити реальний стан підготовки особового складу, командирів, підрозділів та штабів. Улітку плануємо провести збори-конкурси на кращого фахівця й підрозділ, а також змагання з фахівцями за видами всебічного забезпечення та за дефіцитними спеціальностями (розвідниками, снайперами, артилеристами, саперами, командирами штурмових підрозділів, операторами БПЛА тощо). Відновлення такої практики сприятиме популяризації військової професії. Крім того, як показав досвід АТО, переможці професійних конкурсів — це потенційні герої реальних боїв.

Не забуваємо і про штаби. Якщо квітень-травень характеризувалися проведенням численних командно-штабних тренувань (навчань), у ході яких командири і начальники вдосконалювали навички виконання оперативних завдань складом підпорядкованих військ (сил) та уточнювали розподіл оперативного складу за пунктами управління, то в червні ми провели стратегічну командно-штабну гру за участю перших осіб держави та керівників інших військових формувань. Також ми провели науково-практичну конференцію, присвячену протидії гібридній війні.

Окрім того, за досвідом, який набувається під час бойових дій, ми визначаємо спеціальності, за якими потрібно здійснювати підготовку (перепідготовку) у вищих навчальних закладах (навчальних центрах), та доцільність проходження навчання в навчальних центрах. У квітні були розроблені пропозиції щодо організації та здійснення фахової підготовки офіцерського складу у вищих військових навчальних закладах (на курсах перепідготовки та підвищення кваліфікації), зокрема офіцерів оперативних відділень, командних пунктів, фахівців Сухопутних військ, ракетних військ і артилерії військових частин та за напрямками тилового, технічного та оперативного забезпечення. Водночас коригуємо замовлення на спеціалістів «невійськового спрямування». Наприклад, зараз визначаємо доцільність підготовки у військових вишах фахівців за спеціальностями, які не визначають боєготовність військових частин.

Повертаючись до питання вдосконалення системи підготовки військових фахівців, зазначу, що навчальні центри Збройних Сил України в основному демонструють високі показники підготовленості особового складу. Визнаним лідером став навчальний центр Високомобільних десантних військ, що на Житомирщині. Серед пріоритетів — підготовка до функціонування навчального центру для Сил спеціальних операцій, створення навчального центру підготовки підрозділів на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки, що на Львівщині. Визначено завдання щодо активізації роботи навчальних закладів з питань підготовки військових інструкторів, до складу яких включатимуть найбільш підготовлених військовослужбовців, які мають бойовий досвід та високі морально-ділові якості, здатні навчати та передавати досвід.

Далі варто нагадати про те, що армія — це передусім дисципліна. Тож це питання стоїть на порядку денному паралельно з іншими. Коефіцієнт правопорушень — співвідношення кількості правопорушень до кількості особового складу в Збройних Силах України — у порівнянні з минулим роком зменшився втричі. Водночас залишається широке поле для роботи командирів усіх рівнів щодо підтримання статутного правопорядку та дисципліни.

НА МАРШІ РЕФОРМ

У 2016-му році заплановано 17 бригадних тактичних навчань

Плануємо провести збори-конкурси на кращого фахівця й підрозділ, а також змагання з розвідниками, снайперами, артилеристами, саперами тощо

Особлива увага нині приділяється індивідуальній підготовці військовослужбовців

За підсумками І кварталу 2016 року в командуваннях видів ЗС України проведено атестаційні комісії, на яких заслухали начальників родів військ, служб, командирів військових частин, підрозділів, які допустили зниження рівня військової дисципліни. За результатами прийнято кадрові рішення, які тепер втілюються.

НЕЩОДАВНО ВИЙШОВ ВІДПОВІДНИЙ НАКАЗ, ЯКИЙ РОЗШИРЮЄ ПОВНОВАЖЕННЯ КОМАНДУВАЧІВ ВИДІВ ВІЙСЬК ТА ОПЕРАТИВНИХ КОМАНДУВАНЬ ЩОДО ПРИЗНАЧЕННЯ ОФІЦЕРІВ НА ВАКАНТНІ ПОСАДИ

Значний резонанс викликає й намагання ввести облік волонтерської допомоги. На жаль, непоодинокі випадки неналежного ставлення до матеріальних цінностей, отриманих поза системою військового постачання. Це і втрата, і неналежне зберігання, і навіть привласнення. Зрозуміло, що всі намагання завести ситуацію у правове поле викликають спротив. Але ми знайшли порозуміння з волонтерськими організаціями, тож тотальний облік і контроль — це справа часу. Нещодавно завершився перший етап — аналіз відповідності облікових даних Збройних Сил України щодо благодійної допомоги (озброєння, військової техніки та матеріально-технічних засобів) даним, які надаються волонтерами. На часі — організація і забезпечення створених угруповань військ (сил) матеріально-технічними засобами (речовим майном, екіпіруванням тощо). При цьому важливо не допустити втрати управління забезпеченням в умовах переходу на нову організаційно-штатну структуру органів управління матеріально-технічного забезпечення.

І насамкінець. Нам часто закидають про занадто великий документообіг, який є в Генеральному штабі. Це дійсно проблема. З одного боку, є численні керівні документи, які регламентують алгоритм прийняття того чи іншого рішення. З другого — ми намагаємося в межах своєї компетенції скоротити кількість «паперів», які циркулюють у нас. Наприклад, нещодавно вийшов відповідний наказ, який розширює повноваження командувачів видів військ та оперативних командувань щодо призначення офіцерів на вакантні посади. Принагідно зазначу, що існує проблема з прийняттям рішень та несенням за них відповідальності органами військового управління нижчої ланки. Тут моя позиція однозначна: кожна посадова особа має відповідати за свій функціонал, а не плодити зайві документи.

На основі набутого під час бойових дій на Сході України досвіду та з урахуванням останніх тенденцій ведення сучасної війни подальше реформування Збройних Сил України планується здійснити наступним чином. До 2017 року відбуватиметься оптимізація та реорганізація по видах Збройних Сил, а також розвиток Сил спеціальних операцій та Високомобільних десантних військ відповідно до стандартів НАТО. Далі, до 2020-го, ми працюватимемо над сумісністю українського війська зі збройними силами НАТО. Реалізація цих заходів дозволить у перспективі не повторювати минулих помилок. Наприклад, з урахуванням постійної загрози з боку РФ Збройні Сили будуть спроможні створювати оперативно-стратегічні угруповання, здатні вести довготривалі операції. Для цього ж планується створити стратегічні резерви та необхідні обсяги непорушних запасів озброєння та військової техніки, ракет і боєприпасів, інших матеріально-технічних засобів. Бойовий склад Збройних Сил дозволить забезпечити прикриття всіх загрозливих напрямів. Нарощення бойових спроможностей Повітряних Сил дозволить прикривати дії угруповань Сухопутних військ одразу на кількох напрямах. Військово-Морські Сили матимуть можливість повноцінно забезпечувати протидесантну оборону українського морського узбережжя.

Зрозуміло, що найкращим засобом виграти війну є дипломатичний. Але й готовність дати відсіч збройній агресії на самому її початку є не менш ефективним способом змусити противника відмовитися від своїх загарбницьких планів.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор МУЖЕНКО

ПОСТРАДЯНСЬКІ ОДНОСТРОЇ ВІДПРАВЛЯТЬ У ВІДСТАВКУ

У гардеробі українських військовиків очікується обнова. Новий однострій буде відповідати національним військовим традиціям

З активістами волонтерської групи «Нове військо» — відомим телевізійним ведучим, істориком і журналістом Віталієм Гайдукевичем та заслуженим художником України, автором малюнка ордена Богдана Хмельницького, символіки більшості силових структур України Олексою Руденком ми зустрілися в експозиції Національного військово-історичного музею, присвяченій визвольним змаганням початку минулого сторіччя. Розмовляли, здавалося б, на тему далеку від буремних подій останніх двох років української дійсності, — про однострої. Повсякденні та парадно-вихідні мундири нашого війська.

— Панове, разом із Олександром Лєжнєвим — художником-графіком, автором малюнка медалі «До 25-річчя незалежності України» та Миколою Чмирем — кандидатом історичних наук, членом Українського геральдичного товариства, членом Комісії з державних нагород та геральдики, ви генеруєте процес зміни зовнішнього вигляду сучасного українського військовика. Чому саме зараз постало це питання?

В. Гайдукевич:

— На жаль, так склалося, що упродовж майже 25 років керівництво держави та Збройних Сил з різних на то причин не приділяло належну увагу тому, аби українське військо виглядало дійсно українським. Упродовж цих двох з гаком десятиліть новітньої української історії наші військовики мали багато в чому радянський імідж.

О. Руденко:

— Коли угруповання радянської армії, яке дісталося нашій державі від СРСР, було вирішено переодягнути, насправді не було створено бодай якоїсь обґрунтованої концепції, яка б сприяла ідентифікації українського солдата з-поміж представників інших армій країн СНД.

На щастя, теперішнє керівництво держави, в особі насамперед Президента України, очільники Міністерства оборони та Генерального штабу мають політичну волю до зміни іміджу захисника Батьківщини і розуміють важливість тих змін, які ми пропонуємо.

В ЕМБЛЕМАХ, ВІДЗНАКАХ, ЗНАКАХ РОЗРІЗНЕННЯ, НОВИХ ПОГОНАХ, ПАТЧАХ (ЯКІ, ДО РЕЧІ, ВСІ ПОМИЛКОВО ЧОМУСЬ НАЗИВАЮТЬ ШЕВРОНАМИ), КОКАРДАХ ТОЩО — МИ ЗВЕЛИ В ЄДИНЕ ЦІЛЕ ВСЮ НАШУ ВІЙСЬКОВУ САМОБУТНІСТЬ

— І що саме ви пропонуєте змінити?

В.Г.:

— Все. І за формою, і за змістом. Однострої, знаки розрізнення, нагороди і саму нагородну систему, будуть внесені зміни до системи військових звань тощо. Український військовослужбовець має виглядати українським. Так само, як можна безпомилково впізнати жовніра Війська Польського чи вояка Бундесверу, так саме мають вирізняти українського солдата — одягнутого у зручні, красиві, виразні однострої, скроєні із якісної тканини, в яких за честь буде з'являтися не лише в середовищі європейських чи заокеанських колег, а й одружуватися…

О.Р.:

— Аби досягти цієї мети, ми взяли за основу європейську традицію і поєднали її з національною. За великим рахунком, це питання зміни світогляду нашого солдата. Кожен має зрозуміти — українська армія не є продовженням радянської. То було військо зовсім іншої держави. А наші Збройні Сили є правонаступниками українських збройних формувань часів визвольних змагань, козацької доби, Київської Русі й

Один із робочих варіантів перспективної форми одягу українських військовослужбовців

про що багато хто забуває, — лицарства періоду Литовської держави.

В емблемах, відзнаках, знаках розрізнення, нових погонах, патчах (які, до речі, всі помилково чомусь називають шевронами), кокардах тощо — ми звели в єдине ціле всю нашу військову самобутність, відтворили неповторне українське обличчя і безперервність справи захисту Батьківщини — від дружинників періоду Київської Русі до вояків армій Галичини і Наддніпрянщини часів перших визвольних змагань, бійців Української повстанської армії.

— А в чому полягатиме «європейськість» нового однострою?

В.Г.:

— Давайте запам'ятаємо: ми — європейці. І насамперед це вирізнятиметься в предметах військового одягу. Якщо говорити конкретно, то варто мабуть розпочати з кітеля. Він не буде двобортним. Це радянський пережиток, збережений задля того, аби приховувати огрядність багатьох наших військовослужбовців, до речі, так само, як і нинішня сорочка на гумці. Нова сорочка заправлятиметься у брюки, а кітель буде зручним, елегантним і демократичним. Однаковим для всіх — від солдата до генерала армії України — і за кроєм, і за високою якістю тканини. І ця європейська, демократична традиція уніфікації була взята нами за основу в усьому.

Звичайна логіка: якщо військовослужбовці мають різні звання, то це має позначатися знаками розрізнення, але ніяк не якістю тканини, з якої пошитий однострій. Всі наші військовослужбовці гідні того, аби держава одягала їх у якісне, це навіть не обговорюється.

Також ті, хто раніше обожнював носити головні убори у вигляді індивідуального «аеродрому», також можуть про них забути. У всіх — від головнокомандувача до стрільця — кашкет буде однаковий як за формою, так і за якістю. Різниця — у штурм-ремінцях, інших елементах на околиші та козирку, за якими також солдатський і сержантський склад відрізнятимуть від молодших та старших офіцерів і генералів.

До речі, погони та офіцерські зірочки теж будуть інші. У новій формі ми відмовилися від п'ятикутної зірки, яку носить наш ворог, і повернулися до тієї, яка використовувалася за часів гетьмана Скоропадського. Це буде чотирипроменева зоря, так званий Сяючий Хрест. Вона була запропонована і затверджена комісією з розробки ще 1992 року, але тоді на такі кардинальні зміни не було політичного рішення.

Окрім цього, ми змінюємо концептуальний підхід до погона. Це буде тканинна муфта, для якої на сорочці й на кітелі передбачено погонний хлястик, на котрий вона надівається. Такий погон можна буде легко зняти з кітеля і вчепити на сорочку. Це зручно — тканинна муфта гнеться і природніше виглядає на плечах.

ЯКЩО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ МАЮТЬ РІЗНІ ЗВАННЯ, ТО ЦЕ МАЄ ПОЗНАЧАТИСЯ ЗНАКАМИ РОЗРІЗНЕННЯ, АЛЕ НІЯК НЕ ЯКІСТЮ ТКАНИНИ, З ЯКОЇ ПОШИТИЙ ОДНОСТРІЙ

О.Р.:

— Стосовно суто української традиції в новій формі зазначу, що згідно з концепцією запропоновані нами до затвердження шеврони кутом вгору використовувалися в системах знаків розрізнення військовиків армії Української Народної Республіки в 1917 і 1919 роках, орнамент на них узятий із знаків розрізнення сержантського складу Галицької армії 1919 року.

Знак категорії старшого офіцерського складу розроблений на основі способу плетіння погонів старших офіцерів Української армії 1918 року і нарукавних знаків старших офіцерів Галицької армії зразка 1919 року, а знак категорії вищого офіцерського складу ми створили, взявши за зразок орнамент на петлицях генералів Галицької армії, який містить мотиви народної вишивки. І так можна продовжувати щодо кожного елемента.

— Ви згадували про зміни в системі військових звань…

В.Г.:

— Так, зміни передбачаються. Принаймні поки що можна говорити про те, що буде ліквідовано звання «прапорщик», а замість «молодшого лейтенанта» буде перше офіцерське звання «хорунжий», що власне повністю відповідає національній військовій традиції. Також між полковником та генерал-майором буде цілком логічне військове звання «бригадний генерал».

Будуть і деякі зміни в кількості зірок на погонах. Наприклад, нині український генерал-полковник має три зірки, а по суті це звання відповідає натовському чотиризірковому генералові.

— А коли передбачається введення всіх цих змін?

В.Г.:

— Планується, що новий імідж українського війська буде представлений у день 25-ї річниці незалежності нашої держави, під час військового параду.

О.Р.:

— А після параду, який для нових мундирів стане своєрідним тестом-випробуванням, будуть затверджені відповідні технічні умови і поступово упродовж кількох років наше військо повністю перейде на носіння сучасного національного військового однострою.

Бесіду вів Іван СТУПАК

28 червня 1996 року біля входу в будівлю Верховної Ради України

НА ДУМКУ ЗАРУБІЖНИХ УЧЕНИХ, КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ Є ОДНІЄЮ З КРАЩИХ У СВІТІ

Про перебіг ухвалення Основного Закону нашої держави розповідають народні депутати України, які брали активну участь у підготовці Конституції України і голосували за неї 28 червня 1996 року

28 червня виповнюється 20 років з дня прийняття Конституції України. Процес її створення був довгим і складним. Починаючи з конституції Пилипа Орлика 1710 року і закінчуючи безсонною ніччю з 27 на 28 червня 1996 року, коли Основний Закон нарешті був ухвалений. Конституція України по праву визнається однією з найбільш досконалих і демократичних конституцій у всьому світі!

— Потреба в ухваленні нової Конституції постала відразу після проголошення Україною незалежності, — згадує народний депутат України 2-го скликання Роман Круцик, який особисто голосував за неї 28 червня 1996 року. — Адже нова Українська держава не могла жити за конституцією Української РСР періоду «розвиненого соціалізму», зліпленою за зразком основного закону СРСР комуністичними ідеологами.

В цілому конституційний процес тривав понад 3 роки і був нелегким. Зрештою на початку червня 1995 року було укладено Конституційний Договір, який регламентував правові та інші стосунки між Президентом України і парламентом. Незабаром утворили робочу Конституційну комісію, до складу якої увійшли провідні вчені-правознавці.

Існував проект Конституції від 26 жовтня 1993 року, але його зміст членами комісії сприймався доволі неоднозначно, зокрема були заперечення проти багатьох статей. Так, одні вважали, що Президенту надається забагато повноважень, що може призвести до авторитарності, другим здавалося, що парламент узурпує владу, обмеживши главу держави у його діях. Окрім суто юридичних протиріч, були ще й політичні. Адже у Верховній Раді засідали комуністи, соціалісти, рухівці, які абсолютно по-різному бачили майбутнє України.

Нарешті 25 червня 1996 року 306 голосами ухвалили перше положення преамбули. Особисто я зрозумів, що крига скресла і Україна отримає нову Конституцію. Але заключна робота з ухвалення Основного Закону тривала ще декілька діб. І о 9 годині 18 хвилин 28 червня 1996 року Верховна Рада України 321 голосом прийняла Конституцію. Проти проголосували 45 народних депутатів, 12 утрималися, а 17 взагалі не голосували.

СТАТТЯ 3 КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ: «ЛЮДИНА, ЇЇ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я, ЧЕСТЬ І ГІДНІСТЬ, НЕДОТОРКАННІСТЬ І БЕЗПЕКА ВИЗНАЮТЬСЯ В УКРАЇНІ НАЙВИЩОЮ СОЦІАЛЬНОЮ ЦІННІСТЮ»

Відтоді вже минуло 20 років. І я пишаюся тим, що на думку відомих вчених-правників не лише України, а й зарубіжжя наша робота — Конституція України — досі лишається однією з кращих конституцій не лише Європи, а й світу.

Звичайно, існує багато проблем, зокрема й у тому, що чимало статей нині не працюють або працюють не на повну потужність. Наприклад, одна з них гарантує всім нам безкоштовне здобуття освіти, лікування тощо. А що маємо насправді? Сьогодні кожен пересічний громадянин, який звертається до лікарів по медичну допомогу, має власним коштом придбати ліки і решту необхідного. Утім час не стоїть на місці. Тому Основний Закон країни теж потребує змін, доповнень.

Нещодавно, як відомо, були внесені зміни щодо судової системи. На мою думку, це потрібно було зробити давно, але, як мовиться, краще пізно, ніж ніколи. Знаєте, скільки років американській Конституції? До неї було внесено сотні, якщо не тисячі поправок. І що? Сполучені Штати протягом століть є світовим лідером. Практично в усьому…

— Депутати обговорювали кожне слово, кожну кому і крапку. Весь час у напрузі. Не було бажання навіть схилитися відпочити, — згадує народний депутат другого скликання Микола Жулинський. — Пам'ятаю, мене кілька разів викликали для інтерв'ю. Я тоді впевнено сказав, що Конституцію приймемо. Зі мною сперечався прокомуністичний депутат Юрій Болдирєв: «Давайте обмен: вы нам — русский язык, мы вам — вашу символику». Ні, кажу, нашою буде і мова, і символіка. Ніхто з вами не торгуватиметься. Довго сперечалися щодо розділу, який стосується Автономної Республіки Крим. Комуністи постійно суперечили, вимагали прийняти за основу Конституцію УРСР 1978 року. Президент України Леонід Кучма відстоював власну позицію. Пропонував ухвалити президентський варіант Конституції на Всеукраїнському референдумі. Його підтримував прем'єр-міністр Павло Лазаренко. Скликав у Чернігові виїзне засідання Кабміну, куди вирушили кілька десятків депутатів. Прийняття Основного Закону могло бути зірване. Але народний депутат Сергій Головатий вніс пропозицію: тих, хто залишив засідання, — позбавити депутатських мандатів. Спікер Олександр Мороз підтримав його.

Добре пам'ятає той період і голова Конгресу громадянського суспільства України, народний депутат другого та третього скликань, перший командувач Українського флоту Борис Кожин. Він був свідком подій так званої конституційної ночі, коли шляхом голосування парламент ухвалив Основний Закон Держави.

— Я й досі зберігаю у своєму архіві проект Конституції України, з яким пропрацював тоді в сесійній залі. Я був присутній на засіданні Верховної Ради України при ухваленні Конституції із початку до кінця. Серед сотень поправок до Закону, які розглядали в ту ніч, було і 24 моїх, 15 з яких враховані, — пригадує Борис Борисович. — Зокрема, запеклі баталії відбувалися навколо 10-ї статті про державну мову. Її ухвалення декілька разів відкладали. Один із комуністів-депутатів, відстоюючи свою позицію, наполягав: «Нельзя так торопиться и сразу придать украинскому языку статус государственного. Нужно подождать хотя бы 10 лет, за это время мы все овладеем украинским языком и заговорим на нём». Але більш переконливим стало звернення іншого з моїх колег, який зазначив, що «українська мова є кодом нації, важливим чинником безпеки держави та її народу».

За спогадами окремих творців Конституції України, у процесі обговорення проекту документа ситуація щохвилини загострювалася. Не влаштовували лівих і згадування в преамбулі Основного Закону Бога («усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішнім та прийдешніми поколіннями»), а також Гімн України, державна символіка. Але всі зусилля замінити їх на інші не мали успіху.

Перед початком голосування в залі запанувала тиша. Коли ж стали відомі його результати, стався справжній вибух емоцій. Народні депутати встали і оваціями та гучними вигуками, образно кажучи, доповіли Українському народові, що Конституція для України ухвалена!

Підготували Сергій ЗЯТЬЄВ, Тетяна МОРОЗ

ОСНОВНІ ЗАКОНИ КРАЇН СВІТУ

Конституція США налічує 4 400 слів. Це найстарша і найкоротша писана Конституція великої держави у світі. Спочатку постало питання про титул Президента. Його пропонували іменувати «Його найвища величність Президент Сполучених Штатів Америки і Захисник їхньої Свободи». Однак Палата представників і Сенат скоротили цю назву до «Президент Сполучених Штатів». За законами Конституції президенти США складають присягу рівно опівдні. А слово «демократія» в їхньому Основному законі жодного разу не згадується.

У Великобританії немає конституції як такої. Не існує навіть точного переліку документів, які б належали до британської конституції. Конституція Великобританії — це сукупність законів, прецедентів і конституційних звичаїв.

Конституція Індії — найбільша за обсягом у світі: вона включає 465 статей, 12 великих додатків, більше 70 поправок і 117 369 слів у версії англійською мовою, крім якої є також офіційний переклад на хінді. Окремі поправки за обсягом наближаються до... Конституції США.

Ісландія має дуже цікавий досвід написання Конституції. Проект Основного закону цієї країни 2012 року писали 950 пересічних ісландців, яких обрали довільно. А щоб доопрацювати свою Конституцію, населення вибрало Конституційну Раду, до якої потрапили не партійні лідери, а пересічні громадяни. До вдосконалення Конституції завдяки використанню системи краудсорсингу змогли долучитись усі ісландці, які робили свої зауваження в соцмережах.

ПТРК «Фагот» — найбільш поширений у ЗС України переносний протитанковий ракетний комплекс

ЕФЕКТИВНІ «СТВОЛИ» ПРОТИ ВОРОЖОЇ БРОНІ І НЕ ЛИШЕ,

або Про деякі особливості застосування протитанкової зброї у сучасних умовах АТО

За повідомленням прес-центру штабу антитерористичної операції 14 квітня, близько 19.00 один із передових опорних пунктів Збройних Сил України в районі Докучаєвська був атакований групою піхоти бойовиків, підсиленою двома бойовими машинами піхоти (БМП-1). В результаті бою, бойовики вимушено відступили на вихідний рубіж, зазнавши втрат. Під час бою українські бійці знищили з СПГ-9М одну з атакуючих бойових броньованих машин противника.

Як відомо, згідно з положеннями Мінських домовленостей важке озброєння, зокрема танки та артилерія калібром понад 100-мм, Збройними Силами України відведене на встановлені відстані від лінії зіткнення із незаконними збройними формуваннями (НЗФ). Більше того, у режимі ведення вогню підрозділи ЗС України, знову ж у контексті Мінських домовленостей, дотримуються певних обмежень.

А от противник грубо порушує Мінські домовленості. Останнім часом інтенсивність обстрілів з його боку лише збільшується, як і калібр озброєння. Крім того, використовуючи «сприятливі» умови для своєї діяльності безпосередньо на «передовій» лінії, виниклі через «вогневу стриманість» українських військ, бойовики активно застосовують різноманітні транспортні засоби безпосередньо у прямій видимості з наших передових позицій з різноманітними цілями, добре знаючи, що наші військовики мають право відкривати вогонь лише у відповідь за безпосередньої загрози їхньому життю та здоров'ю.

У тих випадках, коли необхідно дати відповідь бойовикам, зважаючи на їхнє зухвальство, українським бійцям доводиться розраховувати лише на ті засоби вогневого ураження, які в них залишилися у відповідності до положень Мінських домовленостей. Найбільш потужними і ефективними в цьому сенсі є піхотні протитанкові засоби. Тому їхнє грамотне та ефективне використання в тих чи інших випадках, особливо з тактичного погляду, на сьогодні є вкрай актуальним для частин та підрозділів ЗС України, які виконують бойові завдання в зоні АТО безпосередньо на лінії розмежування сторін.

На сьогодні найбільш поширеними засобами такого роду в ЗС України є ручні та станкові протитанкові гранатомети (РПГ, СПГ), декілька типів протитанкових керованих ракетних комплексів (ПТРК). Наявні у ЗС України піхотні протитанкові засоби були розроблені та прийняті на озброєння здебільшого ще за часів СРСР. Наприклад, станковий протитанковий гранатомет СПГ-9М «Копье» був прийнятий на озброєння ще радянського війська 1963 року, ПТРК «Фагот» — найбільш поширений у ЗС України ПТРК — 1970-го. Крім цих засобів, завдяки зусиллям вітчизняного оборонного комплексу в українське військо почали надходити й новітні піхотні протитанкові засоби, які дозволяють нині виконувати на полі бою широке коло бойових завдань. До них можна віднести ПТРК типу «Стугна-П» або більш легкий ПТРК типу «Скиф».

В УМІЛИХ ТА ПРОФЕСІЙНИХ РУКАХ НАВІТЬ ТІ ПРОТИТАНКОВІ ЗАСОБИ, ЯКІ МАЄ НА СЬОГОДНІ УКРАЇНСЬКА ПІХОТА, МОЖУТЬ ЦІЛКОМ УСПІШНО ВИКОРИСТОВУВАТИСЯ З ЕФЕКТОМ АМЕРИКАНСЬКИХ «ДЖАВЕЛІНІВ»

14 травня минулого року, місце події — передові позиції українських військ у районі повітряного колектора шахти «Путилівська» (так звана «шахта Бутовка»). Вранці цього дня ворожий снайпер з добре замаскованої та захищеної позиції відкрив вогонь по позиціях українського підрозділу, обстрілюючи майже всі їхні пости та опорні пункти, чим суттєво ускладнив пересування українських бійців. Більше того, одного з наших бійців було важко поранено. Тож необхідно було нейтралізувати ворожого стрільця.

Протягом усього дня українські бійці уважно спостерігали за ворогом, намагаючись виявити позицію ворожого снайпера. Зрештою її було визначено завдяки фіксації малопомітного спалаху від його пострілу. І вже за кілька секунд командир українського підрозділу скерував по ній вогонь ПТРК типу «Фагот». З першого пуску керована ракета влучила в пробій на другому поверсі зруйнованого будинку, де й облаштував собі позицію снайпер проросійських бойовиків.

Треба сказати, що між виявленням позиції ворожого снайпера та його ураженням минуло не більше 10 секунд. Що забезпечило гарантоване ураження противника, який не встиг змінити позицію. Така миттєва відповідь на черговий постріл снайпера була досягнута завдяки тому, що бойова обслуга ПТРК українського підрозділу перебувала в постійній готовності до відкриття вогню і вела постійне спостереження за полем бою. Отримавши коректуру від командира, відразу ж виконала пуск, не гаючи часу на підготовку до стрільби.

Інший приклад — кінець квітня нинішнього року, позиції одного з окремих мотопіхотних батальйонів ЗС України у районі Попасної. Бойовики розгорнули практично у прямій видимості з передових українських спостережних постів для чергового обстрілу українських позицій два 120-мм міномети, які були знищені ще до відкриття ними вогню.

Слід зазначити, що ця «весела парочка» неодноразово зухвало обстрілювала наші позиції, встигаючи згорнутися і залишити свою вогневу позицію ще до того, як українські бійці встигали відреагувати на такі дії бойовиків. Тож командир одного з українських підрозділів у цьому районі вирішив заздалегідь підготуватися до чергового «візиту» мінометників бойовиків. Для цього на позицію, розташовану в загрозливому секторі, була приховано висунута бойова обслуга ПТРК «Фагот», яка своєчасно приготувала комплекс до стрільби та ретельно його замаскувала. Тож із появою в секторі ворожих мінометників нею було здійснено два пуски керованих ракет, які фактично «дезінтегрували» обидві ворожі міномети

Замасковану позицію станкового гранатомета СПГ-9М дуже важко виявити

обслуги (6 вбитих бойовиків), а також самі міномети. Одна з ракет влучила у вантажівку з боєзапасом мін бойовиків, який і здетонував, не залишивши ворогу жодного шансу.

Ще один приклад — бій обслуги СПГ-9М однієї з механізованих бригад ЗС України із групою танків противника (4 одиниці) в жовтні 2014 року в районі селища Петрівка Донецької області.

Того дня передові позиції українських військ атакували танки Т-72 бойовиків, які намагалися прорватися у глибину бойових порядків одного з українських підрозділів. Зважаючи на те, що до цього бойовики два дні майже безперервно молотили по передових позиціях українських військ із артилерії та мінометів, атакуюча група танків ворога сподівалася успішно виконати своє завдання, не зустрівши серйозного опору. Утім бойова обслуга СПГ-9М з двох бійців українського підрозділу, який тримав оборону на цій ділянці, виявилася спритнішою за екіпажі ворожих танків. Підпустивши броньовані машини ворога на відстань у 1000 метрів (прицільна дальність СПГ-9М — 1200–1300 метрів), українські військовики, послідовно змінюючи позицію, підбили 3 з 4-х танків противника. Причому противник у ході бою так і не зміг виявити позицію українського станкового гранатомета і в подальшому зміг його вивести з ладу лише застосувавши артилерійсько-мінометний вогонь.

Як бачимо, в умілих та професійних руках навіть ті протитанкові засоби, які має на сьогодні українська піхота, можуть цілком успішно використовуватися з ефектом американських «джавелінів».

Грамотне розташування на позиції (маскування, надання зброї максимального сектору обстрілу та виконання низки інших вимог), вміле використання ТТХ цих засобів, пильність та професійність бойової обслуги (постійне спостереження за полем бою, швидкість в приготуванні своєї зброї до бою, знання навколишньої місцевості тощо) — всі ці якості в комплексі дозволяють ефективно застосовувати такі засоби.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

«Я ВОЮВАВ НЕ ЗА ОРДЕНИ, А ЗА МАЙБУТНЄ СВОЇХ ДІТЕЙ...»

…Осінь 2014 року. Зона АТО. Спочатку бойовики обстріляли наш підрозділ із мінометів, згодом — із гармат. А коли зрозуміли, що це не зупинить наших вояків, ударили ще й з «Градів». Щільність вогню була надзвичайно високою, проте наші бійці хоч і повільно, але вперто просувалися вперед…

Строкову Анатолій Гешко відслужив у десантно-штурмовій бригаді, яка дислокувалася в селищі Хирів, що на Львівщині. Залишаючи частину, він не думав, що з часом доведеться знов одягти військовий однострій, а мішені, по яких стрілятиме, будуть не умовні, а справжні.

Але саме так і сталося: влітку 2014-го в мирне життя Анатолія увірвалася війна. Її холодний подих він відчув ще навесні, коли в Криму з'явилися «зелені чоловічки». Спостерігаючи за подіями, що розгорталися на півострові, чоловік якось сказав дружині:

— Доведеться, мабуть, і моєму поколінню повоювати.

Та почала заспокоювати його, мовляв, яка війна… Дипломати зроблять свою справу — і все буде гаразд. Але згодом Анатолій почав збирати речовий мішок.

«Десантник повинен жити в постійній бойовій готовності», — пригадав він слова ротного-«афганця». А за кілька місяців отримав із військкомату повістку!..

Упродовж перших тижнів разом із такими ж мобілізованими земляками-буковинцями на одному з військових полігонів відновлювали дещо втрачені армійські навички: стріляли, водили бойові машини.

Згодом хлопці відбули до Запорізької області, де спільно з прикордонниками прикривали морське узбережжя материкової України: існувала ймовірність, що росіяни спробують десантуватися на нашу територію.

Пізніше Анатолія перевели до Львова, де включили до складу батальйонної тактичної групи 24-ї окремої механізованої бригади. У її складі були й військовики одного з полків спеціального призначення. Усіх згодом відправили на «гарячий» Донбас.

…19 жовтня 2014 року бойовики за активної підтримки підрозділів російської армії оточили один із блокпостів. Кілька десятків людей опинилися у смертельній небезпеці.

— На допомогу хлопцям йшов один із підрозділів нашої батальйонної тактичної групи, — похмурнішав Анатолій Гешко. — Хлопці проривалися, як могли, зазнавали втрат. Наш підрозділ теж отримав наказ висунутись у бік блокпоста. Завдання — відволікти на себе якомога більше ворожих сил, чим допомогти ударній групі пробитись до блокпоста, який бойовики вважали приреченим. Ми потрапили під щільний вогонь російських найманців. Мені здавалося, що під нами палала земля, дим виїдав очі, заважаючи орієнтуватись. Але ніхто не панікував. Не переповідатиму весь хід бою, скажу лише, що під час цієї операції бойовики вбачали в нас легку здобич, яку вони ось-ось уполюють, але самі стали нею. Просуваючись уперед, ми визначили їхні «точки», розташовані в «зеленці». У цьому велика заслуга мого земляка снайпера Юрка Грицуна, в якого, як він неодноразово жартував, нюх на «сепарів». Ми також виявили і коригувальника вогню, якого Юрко «поклав» першим же пострілом. Словом, завдання своє виконали.

Сержант Анатолій Гешко

Сержант Гешко скромно промовчав про те, що коли на них посунули 2 танки, саме він змусив один із них зупинитися. Про це мені розповіли його товариші.

З честю впоралися й із завданням щодо охорони мосту неподалік селища Гірське. Через своє розташування міст мав стратегічне значення для наших військ. Через нього здійснювалося забезпечення частин і підрозділів усім необхідним. Ворог це прекрасно розумів, і його розвідувально-диверсійні групи мало не щоночі намагалися захопити цей об'єкт.

— Вони були добре екіпіровані, мали на озброєнні новітню стрілецьку зброю російського виробництва, — розповідає Анатолій. — За тактикою їхніх дій було зрозуміло, що то не шахтарі й не трактористи, а спецпризначенці. Але всі їхні зусилля виявилися марними.

Коли оборону мосту зміцнили, взвод Анатолія перекинули в район міста Щастя: хлопці обороняли місцеву теплоелектростанцію. Вона, як відомо, забезпечує електроенергією не лише мешканців міст і сіл, які розташовані на підконтрольній нам території, а й тих, що тимчасово окуповані. Бойовики ж хотіли бути на ній господарями і робили чимало спроб проникнути на її територію. Одного разу вони спробували це зробити на БМП, але гранатометник Анатолій Гешко свою справу знав добре…

БОЙОВИКИ ОТОЧИЛИ ОДИН ІЗ БЛОКПОСТІВ. КІЛЬКА ДЕСЯТКІВ ЛЮДЕЙ ОПИНИЛИСЯ У СМЕРТЕЛЬНІЙ НЕБЕЗПЕЦІ. НАШ ПІДРОЗДІЛ ОТРИМАВ НАКАЗ ВИСУНУТИСЯ НА ДОПОМОГУ. МИ ПОТРАПИЛИ ПІД ЩІЛЬНИЙ ВОГОНЬ РОСІЙСЬКИХ НАЙМАНЦІВ. ЗДАВАЛОСЯ, ЩО ПІД НАМИ ПАЛАЛА ЗЕМЛЯ

— Там, на війні, я зустрів людей, яких ніколи не забуду, — зізнається він. — Шкода, що вже ніколи не зустрінусь із Геннадієм Запарою, Тарасом Михальчиком, які загинули. А ось з Юрою Герецуном, Толею Козаком сподіваюсь побачитися. Це треба зробити заради пам'яті тих, хто віддав життя, відстоюючи Україну.

Сержанта Анатолія Гешка і ще кількох його бойових побратимів командування представило до ордена «За мужність». Відтоді спливло чимало часу, але жодних нагород вони не отримали. Проте не ображаються.

— Воювали за свою землю, своїх дітей, а не за ордени, — пояснює Анатолій Гешко. — Головне, щоб наші зусилля не були марними і в Україні нарешті запанував мир. Хочу, щоб мої доньки Таня й Леся спокійно дивилися в майбутнє. Заради цього готовий знову стати до строю…

Сергій ЗЯТЬЄВ

«ВІД СМЕРТІ МЕНЕ ВРЯТУВАЛА КРИШКА ЛЮКА»

Капітан Олександр Продайвода вперше прибув у зону проведення антитерористичної операції наприкінці травня 2014 року. Воював у складі розвідбатальйону. Офіцер-розвідник за проявлені мужність та стійкість у боях за цілісність України нагороджений орденом Богдана Хмельницького. Нині в нього вже третя ротація в зону бойових дій.

— 19 червня 2014 року в районі населеного пункту Закотне Ямпільського району ми потрапили у ворожу засідку. В бою загинув командир 1-ї бтгр підполковник Ігор Ляшенко. У тому ж бою загинув і мій товариш, кум, однокурсник — командир розвідувальної роти капітан Степан Воробець, — із болем у голосі говорить офіцер. — По волі Божій я і ще кілька хлопців тоді вижили і досі служимо разом.

Того ранку підрозділ на двох БТРах вирушив на бойове завдання із «зачистки» Ямполя від бойовиків. О 9-й ранку надійшов новий наказ — штурмувати Закотне. З боєм зайшли у місто. Почали зачищати. Але коли 2-га рота зайняла позиції, стало відомо, що терористи намагаються її оточити. Комбат наказав негайно мчати їм на допомогу. Розвідники вирушили на двох БТРах. Зненацька по першій машині вдарили з гранатомета. Під час того обстрілу загинули героїчний комбат та командир роти.

— Наш БТР взяв ліворуч від знищеної командирської машини, але за якусь мить ворог переніс вогонь на нас, — продовжив розповідь капітан Олександр Продайвода. — Від смерті мене врятувала відкрита броньована кришка люка, від якої відскакували ворожі кулі. Зрештою нам пощастило вирватися із тієї засідки, але ще одного бійця ми втратили.

Капітан Олександр Продайвода

Ще дві години наші відважні розвідники незнайомою місцевістю з боєм виривалися з ворожого оточення. Хлопці кажуть, що врятуватися вдалося багато в чому завдяки майстерності водія бойової машини молодшого сержанта Олександра Сафрюка, який холоднокровно та вміло провів БТР крізь ворожі позиції.

Оцінюючи події минулих років війни, причини наших прорахунків та невдач, розвідник розмірковує:

— Ніхто до війни готовий не був. Ніхто з нас не знав, як вона насправді виглядає. Ми вчилися на полігонах, проводили практичні заняття, але мало хто з офіцерів мав досвід бойових дій. Нам часто доводеться вчитися на власних гірких помилках. На підставі набутого бойового досвіду нами зроблені належні висновки, і нині Україна має зовсім інше військо.

Володимир КОРНІЯКА

ПОЛКОВНИК ОЛЕКСІЙ НОЗДРАЧОВ: «НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ НАТО СТАВЛЯТЬ ГОЛОВНИМ ЗАВДАННЯМ НЕ ВИМУШТРУВАТИ ОФІЦЕРА, А СТВОРИТИ УМОВИ ДЛЯ ЙОГО РОЗВИТКУ»

За останні 6 років 420 офіцерів Збройних Сил України навчалися у вищих військових навчальних закладах Європи та Північної Америки. Як освіта, здобута за кордоном, допомагає їм виконувати свої посадові обов'язки? В чому відмінність навчання в іноземних військових вишах від вітчизняних? На ці та інші запитання дадуть відповідь на сторінках нашої газети українські офіцери, які навчалися за кордоном.

Сьогодні гість редакції — начальник Управління цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України полковник Олексій Ноздрачов. З лютого 2009-го до червня 2010 року він навчався в Армійському командно-штабному коледжі Сухопутних військ США в Лівенуорті.

— Олексію Олексійовичу, як потрапити до списку кандидатів на навчання за кордоном?

— По-перше, необхідно обіймати посаду, яка вимагає підвищення рівня освіти. Звичайно, слід мати певний досвід проходження служби на цій посаді. По-друге, дуже важливим є володіння англійською мовою на достатньо високому рівні. І по-третє, треба бути готовим до трансформування, зважаючи на суттєву відмінність у системі освіти та проходженні служби в інших країнах. Зауважу, що знання іноземної мови хоча і є значущим чинником відбору кандидата на навчання за кордоном, але наші іноземні партнери дають можливість підвищити рівень мовної підготовки на спеціальних курсах, що передують безпосередньому навчанню.

БІЛЬШІСТЬ ВИКЛАДАЦЬКОГО СКЛАДУ КОМАНДНО-ШТАБНОГО КОЛЕДЖУ В ЛІВЕНУОРТІ — ЦЕ ВЕТЕРАНИ ВІЙН ТА УЧАСНИКИ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ У «ГАРЯЧИХ» ТОЧКАХ ПЛАНЕТИ

Що стосується мене особисто, то я вступав до американського коледжу з посади начальника відділу військового співробітництва з європейським командуванням Збройних сил США у Центрі забезпечення миротворчої діяльності, який на той час був при Департаменті міжнародного оборонного співробітництва. До цього набув певного досвіду під час місії в Іраку, де займався підготовкою сил самооборони бригади прикордонників.

— Що собою являє Командно-штабний коледж Сухопутних військ армії США, де ви навчались?

— Це один із найстаріших військових навчальних закладів Сполучених Штатів Америки. На сьогодні він є не лише основною військово-освітньою одиницею підготовки офіцерів оперативно-тактичного рівня, а й потужним центром вивчення і збору досвіду дій підрозділів та військових частин Сухопутних військ Пентагону. Крім того, в цьому коледжі народжується чимало керівних документів, які регламентують діяльність найчисельнішого виду військ. Освіту в ньому здобували майже всі відомі воєначальники армії США.

— Минуло вже шість років, як ви закінчили навчання в американському коледжі. Скажіть, будь ласка, наскільки ця освіта допомагає вам у виконанні службових обов'язків?

— Після закінчення коледжу мені було надано право служити в управлінні оперативної підготовки Головного оперативного управління Генерального штабу. Зауважу, що і тоді, і тепер у ГОУ найбільший відсоток офіцерів, що здобули освіту оперативно-тактичного рівня за кордоном — в США, Німеччині, Туреччині, Великій Британії тощо.

Полковник Олексій Ноздрачов

Головне оперативне управління було і залишається лідером в запровадженні нових підходів до військово-стратегічного аналізу, форм та методів застосування військ та оперативної підготовки. На жаль, у попередні роки масштабного характеру впровадження новітніх форм та підходів армій західних країн не було, бо старше керівництво на той час не розуміло суть новаторського підходу до багатьох питань.

— Існував спротив?

— Не стільки спротив, як нерозуміння того, навіщо ламати старі стереотипи і впроваджувати щось нове. Мовляв, є переможний досвід Другої світової війни, ворогів у нас немає, є стратегічний партнер Росія, яка в разі воєнного конфлікту нас не залишить. Так і сталося — північний сусід нас не залишив і окупував частину території. Утім, як не пручалися офіцери старшого покоління, офіцерам-випускникам закордонних навчальних закладів все ж вдавалося впроваджувати деякі передові методики застосування військ, які в майбутньому стали підґрунтям сучасної системної оперативної підготовки.

— Сьогодні ви — начальник Управління цивільно-військового співробітництва. Які знання, отримані під час навчання в коледжі, вам допомагають на цій посаді?

— Після ГОУ у мене ще була служба в Головному управлінні військового співробітництва та миротворчих операцій, де я відповідав за напрям співпраці із країнами Західної Європи та Північної Америки. Я мав можливість постійно бути в курсі щодо змін, які відбувалися у збройних силах цих країн, що неабияк мені допомогло під час створення Управління цивільно-військового співробітництва. Всі нормативно-правові документи — від проектів законів до концепції розвитку Цивільно-військового співробітництва — будувалися виняткового за стандартами Північноатлантичного альянсу та на підставі знань, отриманих в Командно-штабному коледжі Сухопутних військ США.

Ми не стоїмо на місті — все, що є нового і прогресивного в закордонних колег, ретельно вивчається і запроваджується в нашій роботі.

— Свого часу ви розпочинали навчання в Київському інституті Сухопутних військ, потім продовжували здобувати освіту в Харкові, знайомі з підготовкою офіцерів у Національному університеті оборони... В чому суттєва відмінність нашої системи військової освіти від американської?

— Відмінність існує не лише від американської, а й від західноєвропейської. Навчальні заклади армій країн НАТО ставлять головним завданням не вимуштрувати офіцера, а створити умови й можливості для його самостійного розвитку. Зважаючи на те, що майже 90 відсотків офіцерів там вступають до навчальних закладів, маючи бойовий досвід або службу в миротворчих контингентах, вони є джерелом інформації та знань для самих викладачів. До речі, більшість викладацького складу командно-штабного коледжу в Лівенуорті — це ветерани війн та учасники збройних конфліктів у «гарячих» точках планети. Система навчання там організована таким чином, що слухач є ресурсом знань, а викладач лише допомагає йому систематизувати та інституціоналізувати ці знання. Навіть більше — саме практичний бойовий досвід офіцерів стає підставою для внесення змін до методичних матеріалів, програм підготовки слухачів і навіть до чинних статутів.

— Що нам заважає запроваджувати нові підходи до підготовки офіцерських кадрів?

— Консерватизм. Викладачі Національного університету оборони, які здебільшого закінчили військово-навчальні заклади ще за СРСР, є заручниками радянських підходів до системи підготовки офіцерів, що, на жаль, заважає їм реально оцінювати виклики сучасності. Науково-дослідні інститути підготували чимало сучасних освітніх методик, є програмні документи на основі передового досвіду, але всі прогресивні напрацювання важко впроваджуються в життя.

Звичайно, війна вносить свої корективи у процес підготовки офіцерського складу. Голос слухача, який пройшов АТО, лунає дедалі впевненіше та голосніше, бойові офіцери сміливо вступають у полеміку з викладачами, задають «незручні» запитання, намагаючись змінити систему.

— Схоже, керівника Національної академії сухопутних військ, який теж здобув освіту за радянських часів, консерватизм оминув?

— Дійсно так. Генерал-лейтенант Павло Петрович Ткачук разом з викладацьким складом успішно трансформували систему підготовки майбутніх офіцерів ще задовго до того, як в інших навчальних закладах про це лише обережно думали. Взявши все корисне від радянської системи військової освіти, у Львові сміливо погодилися на пілотний проект підготовки офіцерських кадрів нового формату. За основу навчального процесу було взято правило: готувати ініціативного, мислячого і креативного командира. До речі, на сьогодні в Національній академії сухопутних військ значна частина викладацького складу пройшла через АТО.

У НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ АРМІЙ КРАЇН НАТО ПРАКТИЧНИЙ БОЙОВИЙ ДОСВІД ОФІЦЕРІВ СТАЄ ПІДСТАВОЮ ДЛЯ ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО МЕТОДИЧНИХ МАТЕРІАЛІВ, ПРОГРАМ ПІДГОТОВКИ СЛУХАЧІВ І НАВІТЬ ДО ЧИННИХ СТАТУТІВ

— Якби запропонували продовжити навчання за кордоном, який навчальний заклад ви б обрали?

— Я вже навчаюсь (*посміхається*). Я здав вступні іспити до Коледжу Сухопутних військ оперативно-стратегічного рівня в Карлайл Беррексі (штат Пенсильванія) і прийнятий на дистанційну форму навчання. Поточного місяця вже розпочнуться перші семінари. Розумію, що мені буде важко поєднувати виконання обов'язків начальника управління і навчання в такому престижному коледжі. Це інша система, інші підходи, інше бачення проблем, тому це для мене своєрідний виклик. І я просто зобов'язаний достойно подолати всі труднощі і здобути вищу освіту в цьому навчальному закладі.

Розмову вів Олександр ТЕРЕВЕРКО

«У МЕНЕ СИН В АТО, ТОМУ Я ДОБРЕ ЗНАЮ ПРОБЛЕМИ НАШИХ ВОЇНІВ...»

Посадовці Бориспільської міської ради запевняють, що вирішення проблем ветеранів АТО для них є одним із пріоритетних завдань

Для ефективного вирішення своїх проблем учасникам АТО радять об'єднуватися

Виїхати до Борисполя мене змусив телефонний дзвінок читача газети. Учасник АТО, мешканець цього міста, поскаржився, що місцева влада не приділяє достатньої уваги воїнам АТО, зокрема, у питанні виділення земельних ділянок. Вже наступного дня я був у Бориспільській міській раді. Мої співрозмовники — заступники міського голови Микола Корнійчук і Людмила Пасенко.

— Відверто кажучи, нам дивно чути такі нарікання. Адже ми робимо максимум для того, щоб забезпечити учасників АТО всім, що їм належить за законом. У Борисполі на сьогодні обліковано 800 учасників АТО. Місто в нас невелике, воно займає площу лише 3071 гектар, і питання щодо забезпечення ділянками дійсно досить проблемне. Наявні площі свого часу належали радгоспам і зараз розпайовані. Тому нам складно виявляти землю, що не перебуває в користуванні. Утім з 329 учасників АТО, які подали заяви на отримання земельних ділянок, 203 вже їх отримали. Найближчим часом будуть прийняті рішення про виділення землі ще одній групі ветеранів АТО, — розповів Микола Корнійчук.

За його словами, для впорядкування територій, де виділяються земельні ділянки, міська рада Борисполя минулого і поточного року виділила з міського бюджету кошти, щоб розпланувати та засипати піском і щебенем вулиці між цими ділянками.

— На останній сесії прийняли рішення про виділення ще 600 тисяч гривень для прокладання ще трьох вулиць у мікрорайоні Лозівка, де виділили земельні ділянки учасникам АТО, — каже перший заступник міського голови. — Тож займаємося, не стоїмо на місці.

Я розпитую про інші програми, що працюють у місті для учасників АТО. Зокрема, про закупівлю житла для членів сімей загиблих та інвалідів І-ІІ групи, що стали такими під час АТО та потребують поліпшення житлових умов.

— На жаль, загиблі та інваліди в нашому місті є. Наприкінці 2014 року ми купили квартири для сімей загиблих льотчиків збитого над Слов'янськом Ан-30, протягом 2015-го — ще для кількох сімей. І ось зараз на завершальному етапі оформлення документів на надання житла ще одній сім'ї. Все житло закуплене на первинному ринку, — говорить Людмила Пасенко. — Навіть більше — цим сім'ям ми виділили по 40 тисяч гривень з міського бюджету для проведення ремонту.

З 329 УЧАСНИКІВ АТО — МЕШКАНЦІВ БОРИСПОЛЯ, ЯКІ ПОДАЛИ ЗАЯВИ НА ОТРИМАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК, 203 ВЖЕ ЇХ ОТРИМАЛИ

Серед інших пільг, що надаються в Борисполі учасникам АТО, — безкоштовне харчування дітей у дитячих садках та школах, одноразова матеріальна допомога членам сімей мобілізованих у розмірі 2 тис. гривень, за якою може звернутись мати чи батько мобілізованого солдата, його дружина або сам мобілізований. З початку року таких звернень надійшло 28. Також тут працює «єдине вікно» пільговика — учасникам бойових дій немає потреби оббивати пороги комунальних служб, а для того, щоб почати користуватися пільгами, достатньо прийти до управління соціального захисту міськради.

Поговорили ми й про безкоштовний проїзд ветеранів у міському транспорті.

— Така проблема була й у нашому місті. На початку року в процесі переговорів з перевізниками, представниками влади та учасниками АТО дійшли згоди, — говорить Микола Корнійчук. — Ми не стали чекати державних субвенцій, а прийняли рішення виділити 620 тисяч з міського бюджету для оплати перевізникам витрат. З того часу жодної скарги не надходило.

Також у місті опрацьований механізм відшкодовування витрат ветеранам АТО на лікування. За словами Людмили Пасенко, цього року на це витрачено 28 тисяч гривень для дев'ятьох осіб. Суми різні, залежать від їхніх витрат у лікувальному закладі. Для відшкодування витрат учасник АТО має звернутися до міськради із відповідною заявою, до якої додає копії військового квитка, паспорта, рецептів, чеків з комунальної аптеки та інших необхідних документів.

До приміщення заходить секретар міської ради Ігор Левітас. Дізнавшись про тему розмови, він долучається до неї:

— Завдяки зусиллям голови міськради та частини депутатів, а також фонду «Древляни» ми щомісячно передаємо на фронт медикаменти, засоби для зупинки кровотечі, продуктові набори та інші необхідні товари. В мене син в АТО, тому я знаю, які проблеми на передовій.

Почуте від чиновників мене заспокоїло. Але чому ж тоді скаржаться ветерани АТО?

— Те, що не всі заяви на виділення земель задоволені, це правда. Це проблема, яку нам ще необхідно буде вирішити. Причини затримки з їхнім розв'язанням я вже називав. Маю сказати й про те, що в нас працює цілодобова «гаряча» лінія. Правду кажучи, останні місяць-півтора жодної скарги не надходило, — говорить перший заступник міського голови Микола Корнійчук. — Я б порадив учасникам АТО для того, щоб ефективніше вирішувати свої проблеми, об'єднатися. Бо такої єдності, на жаль, сьогодні в них немає. Адже так легше вести розмову із владою і за потреби вимагати дотримання прав. Сьогодні в Борисполі є кілька громадських об'єднань учасників АТО. Бійці першої хвилі мобілізації та добровольчих батальйонів створили «Сектор безпеки». Афганці, що пройшли війну на Сході, мають своє об'єднання, Держприкордонслужба і Національна гвардія — кожна своє. Зрештою нам різниці немає, з ким співпрацювати, але ця розрізненість діє не на користь. З нами постійно на зв'язку тільки «Сектор безпеки», який очолив демобілізований боєць 72-ї бригади. Ми з ним співпрацюємо по всіх програмах. Ці хлопці також входять у волонтерську раду та Центр з допомоги учасникам АТО. Решти організацій практично не видно.

Можливо, учасникам АТО в Борисполі варто дослухатися до порад чиновників. Свого часу «Народна армія» писала, як активісти житомирської громадської організації «Бойове братерство ветеранів АТО» зверталися до Житомирської облдержадміністрації із вимогою вплинути на перевізників, що порушували їхні законні права. У результаті проблема була вирішена. Є й інші приклади такої взаємодії громадських об'єднань з владою.

…Виходячи з будівлі Бориспільської міськради, я запитав про журнал обліку заяв. Від учасників АТО за останні кілька місяців там дійсно не було жодної скарги…

Роман ТУРОВЕЦЬ

ЗВІЛЬНЕННЯ З ВІЙСЬКА БЕЗ СТРЕСУ,

або Що пропонує проект «Україна-Норвегія»

Ринкові правила диктують свої умови взаємовідносин у суспільстві, тож людині, яка більшу частину свого життя присвятила армії і не має іншої спеціальності, крім військової, адаптуватись до «цивільного» життя буває складно.

Для військовослужбовців, які звільнилися з лав Збройних Сил, перехід до цивільного життя є певною мірою стресом. Особливо для тих, хто звільняється за віком. Розміри їхніх пенсій та економічна ситуація у країні не дозволяють військовим пенсіонерам безтурботно жити, а тому більшість із них намагаються знайти роботу. Саме тому питання адаптації звільнених військових, за світовою практикою, для держави є далеко не другорядним.

Що потрібно людині для такої адаптації? Передусім — нова спеціальність. Практика показує, що колишні військові найкраще реалізують себе у менеджменті, інноваційних технологіях у бізнесі, в економіці. Професійне навчання в Україні зараз проводиться за 49 цивільними спеціальностями. Чимало програм фінансуються НАТО, ОБСЄ та Міністерством закордонних справ Королівства Норвегія.

У межах проекту «Україна-Норвегія» в Києві нещодавно відбувся черговий випуск тих, хто здобував нову спеціальність. Напрямок, за яким навчались слухачі, — ресурсоенергоефективні технології. Кожний, хто отримав диплом, тепер зможе проводити аудит українських підприємств і надавати їхнім керівникам практичні рекомендації щодо суттєвої економії ресурсів підприємства. В умовах, коли в Україні гостро стоїть проблема запровадження технологій, що дозволять знизити енергоємність виробництва, це є вкрай актуальним. Масово таких фахівців у нашій країні ще не готують.

— Нині бізнес переглядає ставлення до економії ресурсів, тому вважаю, що реалізувати себе з цим дипломом можна цілком успішно, — говорить випускник курсів полковник запасу Олег Гнатюк. — До того ж тут навчають техніки пошуку роботи, тобто вміння належно запропонувати свої послуги. Або, наприклад, як зекономити 20–30 відсотків енергоресурсів.

Професійну підготовку за зазначеним проектом можуть пройти ті, хто звільнився чи планує звільнятися поточного року.

— Але цього року норвезька сторона дозволила навчатися на цих курсах учасникам АТО, незалежно від того, чи планують вони звільнятися поточного року, — говорить координатор проекту по Києву від ГО «Всеукраїнське об'єднання учасників бойових дій та ветеранів військ зв'язку» Володимир Міщенко. — У групі, яка нещодавно закінчила навчання в Києві, таких троє.

Виконавцями проекту є навчальні заклади України і норвезький університет Нурланда. Вони організовують і здійснюють професійну перепідготовку учасників проекту за обраними спеціальностями протягом 500 академічних годин. За результатами такої перепідготовки випускники отримують три документи: свідоцтво про професійну перепідготовку державного зразка (від навчального закладу України), спільний сертифікат університету Нурланда й українського навчального закладу та спільний диплом МЗС та Міноборони Норвегії.

— Серед 30 осіб, які закінчили курси за цією спеціальністю у грудні минулого року, близько 10 вже працюють за цим напрямом, — говорить В'ячеслав Бакарас, який також закінчив перепідготовку минулого року.

Військові, які після демобілізації або звільнення мають намір стати учасниками однієї з програм перепідготовки за проектом «Україна-Норвегія», можуть знайти детальну інформацію про неї на сайті Міжнародного фонду соціальної адаптації за посиланням http://ifsa.kiev.ua. Вони також можуть зателефонувати керівнику проекту в Україні Володимиру Сергійовичу Рубцову за телефоном +38(044)501-90-36 або написати лист на адресу vsr@ifsa.kiev.ua

Роман ТУРОВЕЦЬ

Патріотична, свідома, смілива — саме така молодь сьогодні відстоює Донбас

«ЦЕ Ж НАША ЗЕМЛЯ, БАТЬКУ...»

Багатьом солдатам і офіцерам, які зупинили російсько-терористичну орду, немає ще й тридцяти

Влітку 2013 року на шпальтах одного з російських видань з'явилися результати «соціологічного опитування молодих українців», які начебто провела «російська незалежна агенція». Серед запитань, поставлених нашим співвітчизникам, було й таке: «чи готові ви в разі агресії захищати свою країну?».

Якщо вірити результатам того «дослідження», то лише 10 відсотків опитаних погоджувались взятись за зброю, а понад 70 відсотків відповіли «ні». Чи насправді було таке опитування — важко сказати. Точно можу сказати, що Кремль помилився. Бо, коли на поріг нашого дому прийшов ворог, на захист рідної землі виступили десятки тисяч українців. Відразу. А Збройні Сили, які на той час перебували у глибокому занепаді, почали воскресати. Насамперед завдяки молодим людям, які поповнили їх лави. Там, на Сході України, під «Градами», вони швидко дорослішали, опановували зброю і вчились бити ворога.

— Під час мобілізації хлопців до війська я не бачив у їхніх очах страху, — говорить військовий комісар Новоселицького району, що у Чернівецькій області, підполковник Олексій Дишкант. — І це при тому, що люди добре знали про ту небезпеку, яка підстерігає їх на Донбасі! Пригадую мешканця одного із віддалених сіл району, який торік прийшов до військкомату з проханням призвати його до високомобільних десантних військ. На запитання чому саме до ВДВ, відповів:

— Знаю, що їхні підрозділи знаходяться там, де найважче. Отже, і я не відсиджуватимуся десь у тилу.

І додав:

— Кому, як не нам, молодим хлопцям, захищати Україну?

Сьогодні тисячі солдат, офіцерів Збройних Сил України — учасників АТО, за мужність та стійкість у боротьбі за Україну удостоєні високих державних нагород. Наприклад, лише в одній з частин гарнізону міста Києва орденами Богдана Хмельницького і «За мужність» нагороджено 18 військовослужбовців. З них 11 — посмертно. Зокрема, старший лейтенант Роман Тимошенко, молодші сержанти Максим Ошека, Василь Законов, старші солдати Владислав Кучеренко, Андрій Добрань, Олександр Клочан, Анатолій Голик, Михайло Іваничко, Дмитро Барвін. На момент загибелі їм не виповнилося і тридцяти…

АБСОЛЮТНА БІЛЬШІСТЬ МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ Є СПРАВЖНІМИ ПАТРІОТАМИ УКРАЇНИ І ГОТОВІ, ЗАЛИШИВШИ СВІЙ ДІМ, РІДНИХ І БЛИЗЬКИХ, ЗАХИЩАТИ ЇЇ

До недавнього часу ми дещо скептично ставились до нашої молоді, вважаючи, що якась вона «не така». Та путінська агресія проти України переконливо довела: абсолютна більшість молодих українців є справжніми патріотами України і готові, залишивши свій дім, рідних і близьких, захищати її.

Наприклад, Григорій Матяш був відомим ковалем-реконструктором, роботи майстра експонувалися не лише в Україні, а й за кордоном. Коли восени 2013-го «беркутівці» жорстоко побили студентів-протестувальників, він наступного дня вже був у Києві. На барикадах Гриша провів кілька місяців, не полишаючи їх навіть у дні найбільшого протистояння. А під час розстрілу людей врятував дівчину-студентку. З початком неоголошеної війни пішов захищати рідну землю. Добровольцем.

На прохання батька добре подумати чи варто йти на війну, Григорій відповів:

— А хто ж воюватиме тоді? Невже чекатимемо допоки «старші брати» не прийдуть до нашої хати?.. Це ж наша земля, батьку...

Сергій Безгубченко працював у рідному селі. З початком російської агресії його викликали до військкомату. Зважаючи на сімейні обставини, хлопець мав право на відстрочку від мобілізації. Але про них він нікому не сказав і був призваний до війська. Зі своєю ротою звільняв міста і села Донбасу, допомагав місцевим жителям у налагодженні мирного життя.

Віктор Ковалюк з дитинства мріяв стати офіцером. І мрія хлопця здійснилася, він закінчив Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. І відразу відбув у район бойових дій. Там командував взводом 80-ї окремої аеромобільної бригади.

Всі вони були різними за характерами, політичними і релігійними поглядами, по-різному бачили своє майбутнє й йшли до нього різними шляхами. Але цих хлопців об'єднувала любов до рідного краю, бажання жити у вільній і заможній країні, почуватися господарями на своїй землі. Та не судилося: всі вони загинули у боротьбі за нашу незалежність та цілісність…

Сьогоднішні події на Сході багато в чому нагадують події 1918 року. Тоді, нагадаю, була проголошена Українська Народна Республіка. Але тодішня більшовицька Росія, як і сьогоднішня путінська, не бажала миритись з цим фактом. І кинула на неї до зубів озброєне військо, шляхом підкупів, шантажу, брехні й лицемірства вербувала серед місцевого населення «ополченців», готових їй служити. Цим же шляхом пішов і Путін.

Тоді, у 1918-му, шлях російсько-більшовицькій орді перепинили під Крутами кілька сотень юнаків. Молоді і необстріляні, більшість з яких і зброї ніколи не тримали в руках, хлопці не злякалися війська Муравйова. На жаль, тоді вони програли бій. Але ми вивчили уроки історії. Їхні нащадки — сьогоднішні солдати й офіцери Українського війська — мусять відстояти наше майбутнє.

— До подій на Донбасі я дещо інакше ставився до наших військовослужбовців, — говорить Герой України, полковник Ігор Гордійчук, який влітку 2014-го з десятком бійців захищав Савур-могилу від ворога, який за чисельністю перевищував наш підрозділ у десятки разів. — А побачивши, як мужньо, професійно діють в бою наші солдати, які раніше не нюхали, як мовиться, пороху, гордо сказав: «Вони — герої, справжні чоловіки і великі громадяни України».

Донецький аерпорт, який наші солдати й офіцери захищали 242 дні, став символом стійкості й мужності українського солдата.

— Нас штурмували як бойовики, так і спецпідрозділи російської регулярної армії, — каже головний старшина Анатолій Свирид. — Вони, на відміну від своїх «колег», мали першокласну новітню зброю. По нас гатили гармати й міномети великого калібру, «Гради», «Урагани» і «Смерчі» — надпотужна зброя, яка призводить до страшних руйнувань. Більш того, ДАП росіяни перетворили у такий собі полігон для випробування нових зразків зброї. Словом, якщо справді існує пекло, то ми вже його пройшли.

Чи було страшно? Так, звичайно: не вірте тим, хто каже, що під кулями не відчував страху. Нам усім хотілося дуже й дуже жити: нас чекали батьки, діти і дружини.

Прості українські хлопці, серед яких чимало вчорашніх вчителів, агрономів, представників інших професій, далеких від армійської науки, вперше в новітній історії Росії розвіяли міф про непереможність російських спецпризначенців.

За два роки бойових дій на Донбасі Україна втратила понад дві тисячі своїх захисників. Переважна більшість з них були молодими людьми. Всі вони хотіли жити і радіти життю, кохати і бути коханими, ростити дітей. Та коли над Україною нависла смертельна загроза, вони пішли боронити її. І не повернулися, заплативши власними життями за майбутнє своїх дітей, рідних, за усіх нас.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЧИ ДОСТАТНЮ УВАГУ ПРИДІЛЯЮТЬ ШКОЛИ «ЗАХИСТУ ВІТЧИЗНИ»?

Нещодавно в селі Пилява Вишгородського району відбувся 2-й збір-похід учнівської молоді Оболонського району Києва. Захід проводився для залучення дітей та юнацтва до здорового способу життя та патріотичного виховання молоді.

Понад 100 дітей віком від 10 до 15 років мали змогу навчитися розбирати та складати автомат АК-74, спробувати метати гранати на точність, вивчити деякі прийоми рукопашного бою та постріляти з пневматичної гвинтівки.

Заняття проводили досвідчені військові, викладачі предмета «Захист Вітчизни», спортсмени, представники міського військкомату.

— Сьогодні я вперше в житті стріляв з гвинтівки. Хоч я і не влучив у десятку, але мені дуже сподобалося. Сподіваюся, такі заходи проводитимуться частіше, — поділився враженнями 11-річний Євген.

Викладачі предмета «Захист Вітчизни» розповіли, що зараз увага до цієї дисципліни дещо зросла, проте проблеми залишаються.

— У зв'язку із ситуацією на Сході держави кількість годин предмета «Захист Вітчизни» збільшилася на 30 хвилин. Зараз ця дисципліна викладається 1,5 і 2 години відповідно через тиждень. Але збільшення часу на дисципліну залежить від директора школи, — розповів Костянтин Ніканоров, викладач предмета «Захист Вітчизни» в гімназії №143 і школі №220.

— Залишається проблема з матеріально-навчальною базою. У багатьох школах немає тирів, макетів автомата, гранат. На заняттях «Захист Вітчизни» за бажання можуть займатися і дівчата, і хочу сказати, що багато з них виявляють інтерес до цієї дисципліни, — додав Костянтин Ніканоров.

Методист науково-методичного центру Оболонського району міста Києва Іван Кузора, розповів, що багато викладачів предмета "Захист Вітчизни" плідно співпрацюють з військовими частинами.

— Стосовно нашого району можу сказати, що ми чудово співпрацюємо з бригадою охорони Генерального штабу. Саме там ми проводимо тренування зі смуги перешкод та змагання з семиборства. Також працюємо з військовою кафедрою Київського національного університету природокористування, з частинами Національної гвардії України, — розповів Іван Кузора.

Організатори військово-патріотичного збору планують і надалі проводити такі заходи.

Олена КРУГЛЕНЯ

РАДЯНСЬКІ МІФИ

ПРО МИНУЛУ ВІЙНУ МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ ВИКОРИСТОВУВАТИ ЯК ПРОПАГАНДИСТСЬКУ ЗБРОЮ ПРОТИ УКРАЇНИ

Українські історики презентували просвітницький проект, в якому дослідили маловідомі сторінки Другої світової війни

На наших календарях 22 червня позначене як День скорботи й пам'яті жертв війни в Україні. Цього дня 75 років тому розпочалася війна нацистської Німеччини проти Радянського Союзу. Двома кольорами позначена ця дата в долях мільйонів українців. Воєнна машина двічі прокотилася територією України, забравши мільйони життів, завдавши руйнувань і страждань кожній людині. Тому чорний колір війни для них — це дим згарищ над спаленими селами та містами, темрява окупаційної ночі і рабства внаслідок «нового» фашистського порядку. Червоний колір війни — це не лише кров загиблих і поранених, а й символ життя після перемоги, надія на новий світлий день.

Напередодні 22 червня 15 вітчизняних істориків з ініціативи голови Українського інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича презентували просвітницький проект «Війна і міфи: невідома Друга світова». Історики на основі дослідження розсекречених архівних документів спростували 50 пропагандистських радянських міфів щодо як самого дня 22 червня, так й інших сторінок війни, участі в ній українців.

ВІЙСЬКА ПІВДЕННО-ЗАХІДНОГО ФРОНТУ, ПРИЙНЯВШИ НА СЕБЕ ОСНОВНИЙ УДАР ВОРОГА, ВІДВОЛІКЛИ ЗНАЧНІ СИЛИ ВОРОГА ВІД НАСТУПУ НА МОСКВУ

Серед радянських міфів щодо Другої світової війни, розвіяних українськими істориками, є й такі, що стосуються дня завершення війни та її назви. Як відомо, Президія Верховної Ради СРСР видала указ про оголошення святом перемоги 9 травня. А насправді акт про безумовну капітуляцію нацистської Німеччини було підписано о 00:41 7 травня 1945 року в Реймсі. У присутніх репортерів взяли обіцянку проінформувати про цю історичну подію лише через 36 годин по тому. Але радіо Німеччини через 12 годин повідомило про капітуляцію. Ще через годину цю новину оприлюднило американське інформаційне агентство. Між тим у СРСР заборонили повідомляти про капітуляцію через те, що його представник генерал Іван Суслопаров підписав акт, не маючи відповідної директиви Кремля. Сталін наказав підписати новий акт про капітуляцію, що й було зроблено 9 травня о 00:43 за московським часом. Радянське керівництво назвало цю війну Великою Вітчизняною, виходячи з бажання відвернути увагу суспільства від тих воєнних конфліктів, в яких брав участь Радянський Союз до 22 червня 1941 року.

Зруйнований центр Києва (1942 рік)

Виникає природне запитання, навіщо через 75 років після початку війни з нацистською Німеччиною відтворювати історичну правду про ці та інші події Другої світової війни? Ось що з цього приводу сказав історик, голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович: «Це розвінчання — не лише елемент нової гуманітарної політики держави, а й елемент її політики безпеки». Особливо важливо це було зробити, виходячи з того, що нині існує загроза фашистської агресії з боку Москви. Реанімація її концепції «Велика Перемога» — це один із елементів політики Кремля щодо відновлення російського впливу на пострадянському просторі. А радянські міфи щодо цієї війни Москва намагається використовувати як пропагандистську зброю проти України.

Володимир ЧІКАЛІН

ДОВІДКА «НА»

Україна однією з перших республік СРСР прийняла на себе навалу фашистської Німеччини. 18 грудня 1940 року Гітлер підписав директиву № 21 про проведення операції під кодовою назвою «Барбаросса». Німецьке верховне командування виділило для війни проти СРСР 5,5 мільйона особового складу, 2 786 середніх танків, 47 260 гармат та мінометів, 4 950 літаків. У Червоній армії станом на червень 1941 року було понад п'ять мільйонів військовослужбовців. Половина цих сил дислокувалася на територіях Української та Молдавської республік.

Війська Південно-Західного фронту, яким командував Герой Радянського Союзу генерал-полковник Михайло Кирпонос, зірвали плани Гітлера з ходу заволодіти столицею України. Прийнявши на себе основний удар ворога (вермахт втратив у цих боях лише на рубежах Київського укріпрайону близько ста тисяч особового складу, 200 літаків, сотні танків), війська фронту затримали просування гітлерівських військ вперед на Схід на понад два місяці. Цим вони відволікли значні сили ворога від наступу на Москву. Героїчна оборона Києва у липні-вересні 1941 року змусила гітлерівське командування перекинути з московського напрямку та інших ділянок фронту близько 70 дивізій. Сотні тисяч радянських воїнів — представників України та інших республік — загинули в боях на українській землі. Та чи пам'ятають про цей подвиг «Українських частин прикриття» сьогоднішні керівники Кремля, здійснюючи зазіхання на українську землю?

КОЛИ РОЗПОЧАЛАСЯ ВІЙНА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ?

Чи насправді війна для України розпочалася саме 22 червня 1941 року? Ось що про це дізнаємося з історичних документів. Виявляється, що участь українців у Другій світовій війні розпочалася значно раніше, а конкретно — ще 14–18 березня 1939 року. Саме тоді наші колишні співвітчизники з Карпатської України вже воювали за свою свободу з Угорщиною, яку підтримувала гітлерівська Німеччина. За той короткий період загинуло кілька тисяч українців.

З 1 вересня 1939 року наші прадіди у складі польської армії воювали проти нацистської Німеччини. Але перетин Червоною армією державного кордону Польщі фактично означав вступ Радянського Союзу у Другу світову війну. Внаслідок цього виникла ситуація, коли українці на боці СРСР були залучені до озброєної війни проти поляків. У лавах армії СРСР українці брали участь у радянсько-фінській війні. На початку 1940 року були створені перші українські підрозділи, які воювали на боці Фінляндії. Отже, напередодні 22 червня 1941 року наші співвітчизники понад два роки фактично були учасниками Другої світової війни. Це сталося тому, що народ України на той час не мав власної держави і був поділений між кількома країнами, які тоді воювали.

ПРО «ПІДСТУПНИЙ І НЕСПОДІВАНИЙ» НАПАД

Не витримав перевірки історичними документами й радянський міф щодо того, що Радянський Союз не готувався до війни, а напад нацистської Німеччини 22 червня 1941-го був несподіваним для Кремля. Розсекречені архівні документи періоду 1939 –1940 років свідчать про те, що радянське керівництво мало стратегічні плани війни з Німеччиною, передбачаючи наступальні операції Червоної армії. Так, 1939 року військові асигнування СРСР становили 26% видаткової частини держбюджету, або 12,2% національного доходу країни. Між тим у Німеччині цей показник відповідно був таким: 23 і 9 відсотків. З 1 вересня 1939 року був запроваджений загальний військовий обов'язок, який сприяв збільшенню чисельності Збройних сил СРСР. Багато про що свідчить розсекречений документ «Міркування про план стратегічного розгортання ЗС СРСР у разі війни з Німеччиною та її союзниками від 15 травня 1941 року», підписаний Георгієм Жуковим за участю Семена Тимошенка й Олександра Василевського. У ньому було записано: «Головного удару силами Південно-Західного фронту завдати в напрямку Краків, Катовіце, відрізаючи Німеччину від її південних союзників».

ДОВІДКА «НА»

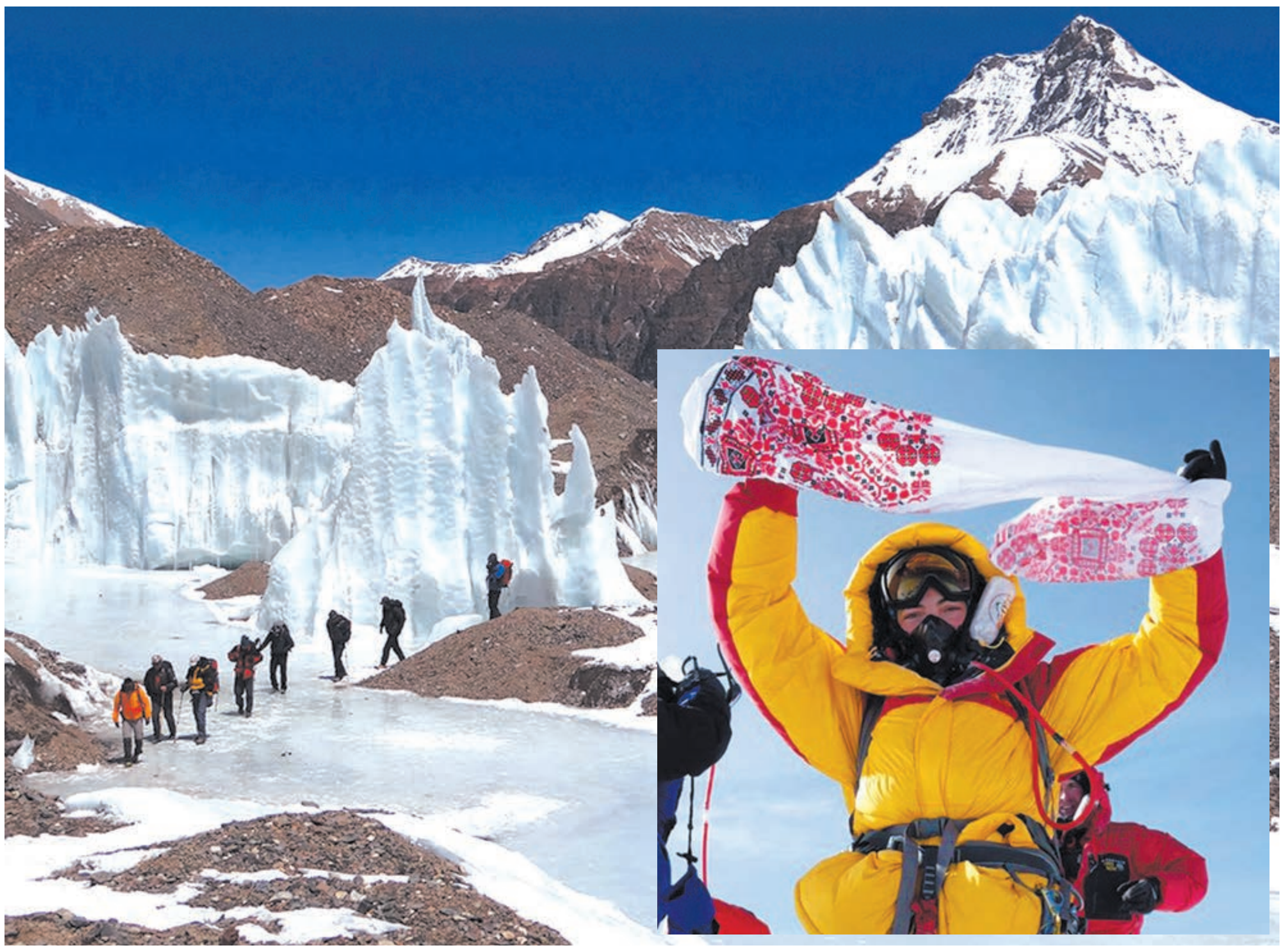
22 червня 1941 року стало початком трагедії народу України, пов'язаної з окупацією нацистською Німеччиною. На її території загинуло понад 5 мільйонів осіб цивільного населення і військовополонених, понад два мільйони вивезено на примусові роботи до Німеччини. Гітлерівці створили понад 230 «фабрик смерті», в яких занапастили мільйони людей. Вони залишили після себе 250 місць масового знищення населення. Лише у київському Бабиному Яру окупанти розстріляли понад сто тисяч осіб. За час свого панування в Україні загарбники зруйнували і спалили 714 міст і селищ, 27 тисяч сіл, вивели з ладу 16150 промислових підприємств. Нацистська Німеччина завдала українцям загальних збитків на суму 1 трильйон 200 мільярдів карбованців у цінах 1941 року.

За роки війни Україна направила на боротьбу з фашистськими загарбниками майже шість мільйонів своїх синів та дочок. У складі чотирьох Українських фронтів в 1944–1945 роках їх було від 60 до 80 відсотків особового складу. Українці виявили зразки героїзму та мужності в боях із загарбниками: понад 2,5 мільйона отримали ордени та медалі, понад дві тисячі стали Героями Радянського Союзу.

ЯК ДВА ТИРАНИ СВІТ ДІЛИЛИ

Не відповідає історичній правді радянський міф про те, що Радянський Союз напередодні Другої світової війни був супротивником нацистської Німеччини. Факти свідчать, що Москва і Берлін співпрацювали у багатьох сферах політики, зокрема у військовій. Так, ще протягом 1922–1933 років на території СРСР діяли навчальні центри з підготовки для німецької армії військових льотчиків, танкістів, хіміків. До Німеччини поставлялися сировинні ресурси, які використовувалися для нарощування бойового потенціалу цієї країни. Сталін і Гітлер стали на шлях нового співробітництва після окупації вермахтом Чехословаччини, і в квітні 1939 року розпочали таємні радянсько-німецькі переговори. Результатом їх став план «Вайс», згідно з яким лідери цих країн збиралися поділити між собою територію Польщі. Такий план містився в таємному Пакті Молотова-Ріббентропа. Кремль робив усе, щоб заперечити існування таємних протоколів до цього документа. Але «шило вилізло з мішка». Радянський оригінал пакта знайшли у жовтні 1992 року після розсекречення архіву ЦК КПРС і оприлюднили його. Але і в наш час багато російських істориків та політичних діячів намагаються спростувати цей історичний факт.

«МАЛА ЗА МЕТУ — ПІДНЯТИ НА ВЕРШИНУ ЕВЕРЕСТУ УКРАЇНСЬКИЙ РУШНИК»

Українка Тетяна Яловчак за 50 днів підкорила найвищу точку планети Еверест (8848 м)

— У дитинстві моя бабуся Ксеня (вона родом з Вінниччини, на Донбас переїхала, коли була вже заміжня) вчила мене вишивати рушники, розповідала, що означають ті чи інші символи, орнаменти, поєднання кольорів, — розповідає 35-річна альпіністка з Донецька Тетяна Яловчак. — Коли думала, що взяти із собою на вершину Евересту, то розсудила так: український прапор туди вже піднімали, а рушник — ще ні. Отже, з ним і піду.

До війни в мене в Донецьку була своя туристична фірма. 29 травня 2014 року я повезла чергову групу туристів на острів Маврикій (східне узбережжя Африки). Повернулася в Україну через київський аеропорт «Бориспіль» 15 червня і дізналася, що мій будинок — вже по той бік фронту. Довелося влаштовувати життя у столиці, — згадує Тетяна.

Попри це, я не полишила заняття альпінізмом. Захопилася їм сім років тому, коли мої друзі вирішили відправитися у весільну подорож у Перу, щоб пішки пройти до стародавнього міста інків Мачу-Пікчу. «Нам потрібна товариська компанія, поїхали з нами», — запропонували вони. Стежки до Мачу-Пікчу пролягають по гірському хребту.

Відтоді я закохалася в гори. А рік тому під час сходження на найвищу вершину Південної Америки Аконкагуа (майже 7000 метрів) вирішила, що час випробувати себе сходженням на Еверест. Для цього треба було роздобути близько 60 тисяч доларів та як слід підготувати організм.

— Зібрати необхідну суму для експедиції допомогли спонсори?

— Я зверталася до багатьох людей по фінансову підтримку, але всі витрати таки довелося взяти на себе: заклала квартиру, частину грошей позичила. На Еверест я йшла в складі міжнародної команди «Клуб 7 вершин». Нас було шістнадцятеро: голландці, болгари, вірмени, литовці, росіяни.

— Хто ці люди?

— Здебільшого бізнесмени, люди ініціативні, які вірять у себе. Я вирушила в експедицію з двома сумками, кожна з яких важила 27 кілограмів. У них, зокрема, був чималий запас сала (за значної втрати енергії цей продукт — саме те, що потрібно — трохи з'їси, і у тебе знову з'являються сили), а також бабусин самогончик, мед, горіхи, сухофрукти.

«З'ЯВИЛАСЯ ІДЕЯ ПІДНЯТИ НА ВЕРШИНУ ГОРИ РУШНИК. ЦЕ Ж СИМВОЛ ДОБРОТИ, СИЛИ, ПОКРОВИТЕЛЬСТВА. ЦЕ ОБЕРІГ І ДЛЯ ДОРОГИ, І ДЛЯ ДОМУ. Я Ж З ДОНЕЦЬКА, І ХОЧУ ПОВЕРНУТИСЯ В РІДНІ МІСЦЯ. ПОЛОВИНУ РУШНИКА Я ЗАЛИШИЛА НА ВЕРШИНІ, ЩОБ ВІН ОБЕРІГАВ НАШУ КРАЇНУ, ДАРУВАВ ЇЙ УДАЧУ»

Обов'язкова ноша — український рушник, балон з киснем, адже атмосфера там дуже розріджена. Заправлений він важить чотири кілограми, порожній — три. У кожного учасника експедиції був свій помічник-шерп. Для мого шерпа це було вже десяте сходження на Еверест. До висоти 8300 метрів він йшов без кисню — дихав розрідженим повітрям.

Наша експедиція тривала 50 днів, але перш ніж піти на штурм вершини Евересту (8848 метрів), слід було пройти акліматизацію до умов високогір'я. Це робиться поступово. Досить сказати, що в ході акліматизації ми двічі сходили на висоту 7000 метрів і чотири рази — на 6400 метрів.

— Скільки тривав останній ривок?

— Сім годин. Ми вийшли з наметового табору, розташованого на висоті 8300 метрів, опівночі й дісталися до вершини о сьомій ранку. Перед виходом не спалося — просто пересиділи до призначеного часу старту. До речі, практично не спали і на двох попередніх стоянках — на 7000 і 7700 метрах: лежали із заплющеними очима, в сон провалювалися на півгодини-годину.

Давно помічено: в повний місяць у горах стоїть гарна погода. Так було і цього разу — майже безвітряно, небо ясне. Температура коливалася в межах 30–35 градусів морозу.

— Останні 900 метрів перед вершиною — це так звана «зона смерті». Було страшно?

— Так, але я відволікалася, постійно розмовляла з горою, як з живою: «Прийми мене і відпусти. Будь ласка. Ти вже всі вітри видула, я тебе прошу — дай можливість дійти. Будь ласка, щоб ми здорові були, щоб всі повернулися». Можете сміятися, але мені гора завжди відповідала, бо я ставилася з любов'ю до неї, з повагою. Іду і думаю: «Ну що ж ти так дмеш. Ну, вже сил немає. Ну, весь час в обличчя». І вітер раптом заспокоюється. Або думаю: «Так похмуро! Може сонечко хоч трохи вийде? Ну будь ласка. Ну хоч на трохи, щоб зігріло». І розходяться хмари. Це не тільки на вершині, це під час усієї експедиції так було. Гора мене чула. Я вірю в це.

— Це правда, що на вершину Евересту альпіністи шикуються в чергу?

— Так. Судіть самі: на цей раз владою Китаю і Непалу було продано альпіністам близько 300 дозволів на підйом на Еверест (вони коштують по 10 тисяч доларів кожен). Метеорологи повідомили, що для штурму вершини сприятлива погода буде лише чотири доби. Це означає, що всі 300 альпіністів повинні були піднятися на вершину в цей проміжок.

— Як довго ви знаходилися на найвищій точці планети?

— Хвилин п'ять-десять. Коли я думала, що взяти з собою на вершину Евересту, то розсудила так: український прапор туди вже піднімали, а рушник — ще ні. Отже, з ним і піду. Вже на вершині дістала ножиці і розрізала рушник: одну його частину я залишила на горі, щоб він оберігав нашу країну, дарував їй вдачу, іншу — забрала із собою. Я ж з Донецька і хочу повернутися в рідні місця із символом доброти, сили, покровительства. Це оберіг і для дороги, і для дому.

— І що там відбувається на висоті 8848 метрів? Це великий майданчик? З чим її можна порівняти?

— За площею — як кухня в добротній квартирі. Звичайно, там всі радіють, посміхаються, словом ейфорія. Але вітати з підкоренням гори на вершині не заведено. Дійти туди — це половина випробування, тобі вистачило кисню, щоб це зробити, але потрібні ще сили на спуск.

Коли йшли донизу, я збила всі пальці на нозі, шкарпетка просочилася кров'ю, боляче було робити кожен крок. А нам треба було спуститися одразу з 8848 метрів на 6400, до базового табору.

— Як відзначили успішне сходження?

— Коли вершина була позаду, повеселилися на славу. Шерпи приготували нам святковий торт, підсмажили курочку і картоплю.

— Хочеться знову в гори?

— Зараз ні. Висоцький співав: «Завидуешь тем, у которых вершина еще впереди». А я після спуску дивилася на альпіністів зі співчуттям: «Ой, як же вам важко ще буде йти».

P.S. *У альпіністів існує програма сходжень «Сім вершин» — сім найвищих гір на шести континентах Землі. В активі Тетяни Яловчак вже чотири вершини з цієї програми: Ельбрус (5642 метри), Кіліманджаро (5895 метрів), Аконкагуа (6962 метри) і Еверест (8848 метрів).*

Підготувала Наталія СВІТЛА

Інформація КЕВ м. Харків МОУ про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оцінної діяльності, проведеного 09.06.2016р.:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Переможець конкурсу
1.	Відкритий технічний майданчик загальною площею 1338,0 м^2 за адресою: м. Харків, вул. Цементна, 2, в/м № 93, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел.: (057) 700–44-63	ПП «УКРСПЕЦЕКСПЕРТ»

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Житомира ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати у зв'язку із укладанням договорів оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

1. Нежитлові приміщення в будівлі інв. № 391 площею 35,0 м^2 за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне, вул. Авіаційна, 59, військове містечко № 84.

Запланована дата оцінювання: 30.06.2016

2. Нежитлові приміщення лабораторії інв. № 7 площею 1474,0 м^2 за адресою: Житомирська обл., Овруцький р-н, с. Шоломки, військове містечко № 10.

Запланована дата оцінювання: 30.06.2016

Претендентам на участь у конкурсі потрібно надати конкурсній комісії документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів завіряються позначкою «Згідно з оригіналом». **Конкурсна документація включає:** заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності;копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінювання (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінювання) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, тобто платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація має надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10.00 годині в Квартирно-експлуатаційному відділі міста Житомира за адресою: м. Житомир, вул. Адм. Щасного, 20 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації.

Заяви приймаються за адресою: м. Житомир, вул. Адм. Щасного, 20 (каб. 15).

Додаткову інформацію можна отримати в економіста з договірних та претензійних робіт КЕВ м. Житомира (каб. 15) або за тел.: (0412) 37-45-98.

***

Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України (м. Чернігів) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Начальник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1490–1590 грн.

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта за рівнем спеціаліста, магістра, стаж наукової і науково-технічної діяльності не менше 5 років, досвід керівництва науково-дослідним (випробним) відділенням (лабораторією) не менше 2 років, досвід участі у випробуваннях зразків озброєння і військової техніки. За наявності наукового ступеня кандидата наук (технічних, військово-спеціальних, фізико-математичних) досвід керівництва науково-дослідним (випробним) відділенням (лабораторією) не менше 1 року. При наявності наукового ступеня доктора наук (технічних, військово-спеціальних, фізико-математичних) інші вимоги не висуваються.

2. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, штатно ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

3. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

4. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «підполковник», посадовий оклад 1380–1460 грн.

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта за рівнем спеціаліста, магістра, стаж наукової і науково-технічної діяльності не менше 2 років або стаж проходження служби на посадах інженерно-технічного складу не менше 5 років. За наявності наукового ступеня з технічних, військово-спеціальних, фізико-математичних наук інші вимоги не висуваються.

5. Науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

6. Науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «майор», посадовий оклад 1180–1250 грн.

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта за рівнем спеціаліста, магістра, стаж проходження служби на посадах інженерно-технічного складу не менше 3-х років або на наукових посадах не менше 2 років. За наявності наукового ступеня з технічних, військово-спеціальних, фізико-математичних наук інші вимоги не висуваються.

7. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн.

8. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ управління наукових досліджень і випробувань озброєння та військової техніки, ШПК «капітан», посадовий оклад 1135–1160 грн.

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта за рівнем спеціаліста, магістра, стаж проходження служби на посадах інженерно-технічного складу не менше 2 років або на наукових посадах не менше 1 року.

Посади, які заміщуються працівниками Збройних Сил України:

1. Провідний науковий співробітник відділу наукових досліджень і випробувань з оцінювання характеристик озброєння та військової техніки.

Кваліфікаційні вимоги: наявність наукового ступеня та вченого звання з технічних наук (за відсутності наукового ступеня стаж наукової діяльності — не менше 20 років, освітній кваліфікаційний рівень за фахом магістра (спеціаліста)); стаж наукової і науково-технічної діяльності не менше 15 років; досвід участі у випробуваннях зразків озброєння і військової техніки — не менше 10 років.

2, 3. Старший науковий співробітник відділу комплексного оцінювання, випробувань та сертифікації озброєння та військової техніки (2 посади).

4, 5, 6. Старший науковий співробітник відділу наукових досліджень і випробувань бортового обладнання, радіотехнічних, радіолокаційних комплексів (3 посади).

7, 8. Старший науковий співробітник відділу наукових досліджень і випробувань безпілотних авіаційних комплексів, принципів їхнього застосування і експлуатації та підготовки особового складу (2 посади).

9. Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу з випробувань озброєння та військової техніки Сухопутних військ.

Кваліфікаційні вимоги: наявність наукового ступеня з технічних наук (за відсутності наукового ступеня стаж наукової діяльності — не менше 15 років, освітній кваліфікаційний рівень за фахом магістра (спеціаліста)); стаж наукової і науково-технічної діяльності — не менше 10 років; досвід участі у випробуваннях зразків озброєння і військової техніки — не менше 5 років.

10. Науковий співробітник відділу комплексного оцінювання, випробувань та сертифікації озброєння та військової техніки.

11. Науковий співробітник відділу наукових досліджень і випробувань вимірювальних систем та метрологічного забезпечення.

12. Науковий співробітник відділу наукових досліджень і випробувань безпілотних авіаційних комплексів, принципів їхнього застосування і експлуатації та підготовки особового складу.

Кваліфікаційні вимоги: освітній кваліфікаційний рівень за фахом — магістр (спеціаліст), стаж наукової і науково-технічної діяльності — не менше 5 років.

Термін подання документів до 15 липня 2016 року.

Дата проведення конкурсу — 25 липня 2016 року.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи:

— рапорт (заява);
— автобіографія;
— копії документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання;
— список наукових праць, винаходів, публікацій;
— інші документи, які свідчать про професійні якості претендента.

Крім цього, на осіб офіцерського складу до конкурсної комісії подаються:

— довідка про проходження військової служби;
— службова та медична характеристики;
— копія службової картки;
— витяг з Резерву кандидатів для просування по службі (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу за ту, на якій перебуває).

Документи надсилаються на адресу: 14033, м. Чернігів, вул. Стрілецька, 1, командиру військової частини А4444.

***

КЕВ м. Чернівці оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Назва об'єкта оцінювання:

— нежитлові приміщення будівлі №1 (літ. В), військового містечка №195, загальною площею 340,60 кв. м;
— нежитлові приміщення №4–1, 4–2 в будівлі №47 (літ. Г), військового містечка № 195, загальною площею 219,30 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта: м. Чернівці, вул. Авіаційна, 10.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернівці (далі — КЕВ м. Чернівці).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладання договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 30.06.2016.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за №699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінювання майна за напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах цих напрямів, що відповідають об'єкту оцінювання;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 №796, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 за №937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в КЕВ м.Чернівці конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. **До підтвердних документів належать:**

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 Положення);
— копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб);
— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;
— копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності;
— копія свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;
— конкурсна пропозиція;
— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежного оцінювання майна, зокрема подібного майна, тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті й має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Чернівці не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація подається в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що містяться в конверті. На конверті необхідно зробити позначку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться об 11.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі м.Чернівці за адресою: м. Чернівці, вул. Українська, 43 (каб. №5), через чотирнадцять календарних днів після опублікування цієї інформації.

Телефон для довідок: (0372) 52-67-23.

***

КЕВ м. Чернігів ЗСУ оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернігів ЗС України оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Чернігів, а саме:

нежитлові приміщення будівлі магазину № 185 загальною площею 240,79 кв. м, за адресою: Чернігівська область, м. Прилуки, в/м №12.

Орієнтовна дата оцінювання: 14.07.2016 р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до КЕВ м. Чернігів конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою "Згідно з оригіналом" .

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів претендента; копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається окремо в запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити:

1. Вартість виконання робіт.
2. Строки виконання робіт з оцінювання (після отримання в повному обсязі необхідної документації та інформації про об'єкт оцінювання) — не більше 10 днів (у разі необхідності — 3 дні для доопрацювання звіту).
3. Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладенням тристороннім договором, а саме платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно), на адресу: м. Чернігів, вул. В. Дрозда (Любченка), 19, каб. № 5 до 16:00 год.

Конкурс відбудеться через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в газеті о 10.00, за адресою: м. Чернігів, вул. В. Дрозда (Любченка), 19, тел./факс для довідок: (04622) 5-30-27.

***

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі і обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінювання, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінювання	Мета проведення оцінювання
1.	Нежитлові приміщення(частина покрівлі(15м^2) та частина технічного поверху(10м2)) 7-поверхової будівлі № 9 нерухомого військового майна загальною площею 25,0 м^2 за адресою: м. Харків, вул. Культури, 5, в/м № 9, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою передачі в оренду
2.	Нежитлові приміщення 2-поверхової будівлі № 31 нерухомого військового майна загальною площею 545 м^2 за адресою: м. Харків, вул. Полтавський шлях, 184, в/м № 38, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, 07923280, тел. (057) 700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою передачі в оренду

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінювання окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також термін виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасники конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінювання аналогічного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінювання майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057) 700-44-63

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна.

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення в будівлі складу інв. № 13, військового містечка № 3, площею 217,00 м^2.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: 33013, м. Рівне, вул. Кіквідзе, 64.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Рівне (далі — КЕВ м. Рівне). Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладання договору оренди.

Орієнтована дата оцінювання: 30.06.2016 року.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Для участі в конкурсі учасники надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних із виконанням робіт, інформацію про строк виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Рівне не пізніше, ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10:00 через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8.

Документи слід надсилати поштою на адресу: 33001, м. Рівне, вул. Чернишова, 8, КЕВ м. Рівне; надавати особисто за адресою: м. Рівне, вул. Чернишова, 8, каб. 13.

Телефон для довідок: (0362) 63-00-57.

Електронна адреса: sekretarkev@i.ua

МІНОБОРОНИ ШУКАЄ КРАЩІ ФОТО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ

Міністерство оборони України оголошує збір фотографій за проектом «Армія. Друге народження». Мета ініціативи — дослідити, як відбувалося відродження української армії, та оцінити його досягнення через фотографії очевидців.

«Останні три роки стали яскравим прикладом об'єднання нації навколо спільної мети, яка відкрила шлях до оновлення армії. Ми розпочинаємо цей фотопроект з бажанням побачити відродження українського війська через фотоспогади свідків та безпосередніх учасників подій», — коментує начальник Управління комунікацій та преси Міноборони України Оксана Гаврилюк.

До 4 липня 2016 року завантажувати свої роботи на сайті проекту newarmy.in.ua можуть усі бажаючі, а вже 24 серпня найкращі роботи будуть презентовані на великій виставці з нагоди 25-ї річниці незалежності України.

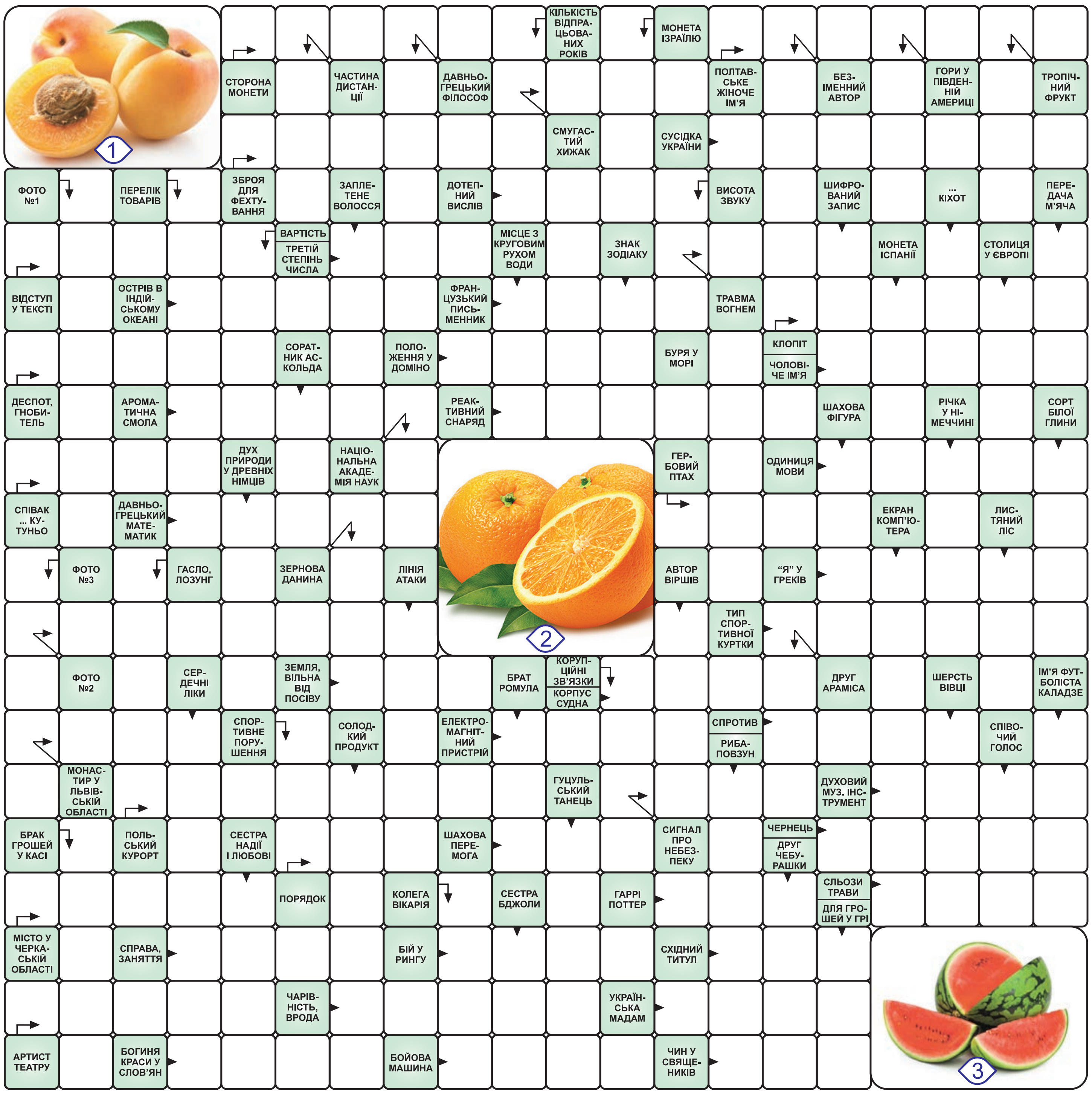
Щоби взяти участь у фотопроекті, учасникам необхідно завантажити фото, які висвітлюватимуть, з чого почалось відродження армії, як воно відбувалось і в чому проявляється відродження армії. З детальними вимогами до робіт можна ознайомитись на сайті проекту. Обрані роботи стануть частиною фотовиставки «Армія. Друге народження», а також увійдуть до друкованого видання, презентація якого відбудеться під час урочистого відкриття виставки.

Проект Міноборони не обмежиться виставковою залою. Окрім експозиції фотохроніки оновлення українських Збройних Сил, організатори планують провести цикл дискусій на тему «Відродження армії», до яких будуть запрошені професійні військові, громадські діячі, соціологи, вчені та письменники.

Одночасно із запуском проекту в Міноборони розпочне роботу професійна фотослужба. Її діяльність передбачатиме низку заходів, зокрема підготовку спеціалістів для професійної роботи з фотоматеріалами відомства, а також надання якісних фотографій журналістам та іншим зацікавленим особам. Першим кроком у цьому напрямі можна назвати створення офіційної сторінки Міністерства оборони України на фото ресурсі Flickr.

Фотобанк міністерства створено за прикладом силових відомств більшості провідних країн світу. Його переваги — зручний пошук необхідних матеріалів для працівників ЗМІ за допомогою вибору тем та ключових слів, централізоване розміщення інформації на одному ресурсі та можливість оперативно отримувати необхідний фотоконтент для новин.

Сторінка МОУ на Flickr:
https://www.flickr.com/photos/ministryofdefenceua
Телефон для контактів: +38 (050) 400–21–61
e-mail:newarmyinua@stratcomua.org

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ВИСЛОВИ ВИДАТНИХ ЛЮДЕЙ

• *Падіння не провал. Провал у бажанні залишитися жити там, де впав.*
Шрі Чинмой

• *Нагадуйте собі частіше, що мета життя зовсім не в тому, щоби виконати все намічене, а в тому, щоби насолоджуватися кожним кроком, зробленим на життєвому шляху, в тому, щоби наповнити життя Любов'ю.*
Річард Карлсон

• *Якщо у тебе є хоча б маленька можливість допомогти іншим — допомагай.*
Зінедін Зідан

• *Люди були створені для того, щоб їх любили, а речі були створені для того, щоби ними користувалися. Світ в хаосі тому, що все навпаки.*
Хуліо Кортасар

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Агент, що рекламує пилососи, заходить до квартири, демонстративно розсипає в коридорі принесене з собою сміття і каже господині:

— Якщо мій пилосос не збере це до останньої крихти, то я готовий все це з'їсти! Куди ви, пані?

— По ложку. У нас уже третій день світла немає.

***

Викрали багатого українця. Притягли його на озеро, занурили голову у воду і питають:

— Долари є?

— Ні.

— Євро є?

— Ні.

— Гривні є?

— Мужики, ви або глибше занурюйте, або довше тримайте, бо нічого не видно.

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).
Наклад 51120 Замовлення 47836
Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК
Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Роман ТУРОВЕЦЬ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО
Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.na.mil.gov.ua
Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12
Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та рекламу несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114